

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی روشنبیری

*

خاوهنی نیمتیان: شهوکهت شیخ یهزدین

سهزنووسه: بهدران شههمهده ههیب

ریچارد باخ

جوئاسانی نهورهس

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، گهړهکی خانزاد، ههولیر

س.پ. ژماره: ۱

www.araspublisher.com

رېچارد باخ

جۆناسانی نه ورهس

کورتە پۆمان

وه رگېرانی: ئازاد بهرزنجی

پیشه کی: رېبوار سیوهیلی

ناوی کتیب: جۆناسانی نه ورهس - کورتە پۆمان - کوردی - ئینگلیزی

وه رگېرانی: ئازاد بهرزنجی

پیشه کی: رېبوار سیوهیلی

بلا و کراوهی ئاراس - ژماره: ۱۶۳

چاپی به کهم

دهرهینانی هونه ری: به دران نه حمه د

به رگ: شکار عه فان نه قشبه ندی

نووسینی سه ر به رگ: محه مه د زاده

هه له گری: شیرزاد فه قی ئیسما عیل

سه ر به رشتینی کاری چاپخانه: ئا و ره حمان مه حمود

له کتیبخانه ی به رپوه به رایه تیی گشتیی رۆشنبیری و هونه ر له هه ولیتر ژماره

(۳۹۳) ی سالی ۲۰۰۲ ی دراوه تی

چاپخانه ی وه زاره تی په روه رده، هه ولیتر - ۲۰۰۲

ياخيبيوون، ههولدان بۆ خۆدیتنهوه لهو ديو سنووره پهسندکراوه کانهوه، شکاندنی نهریتسه چهسپاوهکان و به کورتییسه کهه؛ تازهکاری و سهرپیچیکردن له ههلههه پیرۆزی دهسته و گهله؛ خاسییسه ته هه ره دیارهکانی دهقی (نهوهرس) پیک دههینن. جۆناتان بهرلهوهی قارهمان و رابه و پیشسرهویک بی، بهر لهوهی کهلهکهلهی بوون به مامۆستا و

سهرپهرشتکار و پیشه واییکردن له سههری دایه؛ ویژدانیکی راستهقیینه که دهیهویت به حقیقه تی خۆی بگات.

به پیچه وانهی ئه و وینانهی که له سهر(قارهمان) له بیرکردنه وهماندا جیگیر بووه، و کاراکتیری ئه و قارهمانهش بریتیه له مرۆقیکی

(ههلبژارده) که توانای (کوکردنهوه و ریکخستنی کۆمه لانی

خه لکی) ههیه تا دواجار چاره نووسیان له (شۆرش) یکدا پیکه وه بهستیتتهوه و موعجیزه ی میژوو بهرهم بیتنی؛ قارهمانیتی جۆناتان ریک و راست له بهر ئه وهیه که ئه و له خۆیه وه له دهروونی خۆیه وه خواستی به ره و شۆرش و گۆران راپیچی دهکا و رهوتیکی پیچه وانیه یی بۆ بوون به قارهمان هه لده بژیری. رهنکه ئه مه یه کئ له و خاله زۆر گرنگانه بی. که قارهمانیتی جۆناتان له قارهمانهکانی ناو زهینی ئیمه جوی دهکاته وه و پی دهچیت به لیۆردبوونه وه ی زیاتریش له جۆناتان، بتوانین گۆرانتی له وینای خۆماندا بۆ قارهمان بهیتینه دی.

ته نیایی، یه کئ له سیفه ته هه ره دیارهکانی جۆناتانه، له کاتی که قارهمانهکانی خه یال و واقعی ئیمه (به ئایینی، سیاسی و کۆمه لایه تی و ئه ده بیشیانه وه) به قه له بالغیه کی چر، دهست و پیوه ندیکی زۆر و غولام و نوکه ری بی ئه ندازه چواره وریان گیراوه. به لام ته نیایی جۆناتان

فرین

به شیوازیکی دی

به مانای دابرانی ئه و له گه له تی نه گهین، چونکه جگه له وهی ئه و چاودیری که ریکی وردی هه موو ئه و دیارده و شتانه یه که له ناو دهسته ی نه وره ساندا به دیار دهکه ون؛ به هه مان شیوه ش خۆدوینه ریکی چوسته، که هه موو دیارده و بزوات و یاسای هۆزی نه وره سان له مۆنۆلۆگیکی چردا هه لده سه نگینتی. که واته خۆدواندن سیفه تیکی تره که قارهمانیتی جۆناتان له قارهمانانی تر جوی دهکاته وه. ئه و له ته نیاییه کانییا پتر له هه ر کاتی شۆرشگپتر و سرنجراکیتستر و که مدوو تره.

که مدوویی و مۆنۆلۆگ ئه و خه سله تانه که له جیهانی عارف و موته سه ووف و لای پاله وانی نووسه ره گه وره کانی جیهان دووباره ده بنه وه: (دویستۆفسکی، پروست، ئونامونو...) دوو حاله تن له سه فه ری دهروونیا بۆ په یوه ندیکردنی نه فس یان (خود) به خۆیه وه و، بۆ چرکردنه وه ی نیگای دهروون له سه ره ههستی خۆی. به لام مۆنۆلۆگ توانای ره وان بیژی و خوتبه دانی درێخایه ن که م دهکاته وه. رسته کان کورتن و به مانا و ده لاله تی هه مه چه شن بارگای بوون، به جۆری که به ته نیا جارێ خۆپندنه وه و گوی بۆ گرتن خۆیان به دهسته وه ناده ن. ئه مه ش دهقا وه ق به پیچه وانیه ی ره وان بیژی و به ده م و دوویی و قسه حازری دنیا ی قارهمانی قه له بالغه وه یه. کیتسه ی ئه م قارهمانه ش ئه وه یه به رده وام فری ده دات و له به ره هم هیناندا دهسته وه ستانه. ئه و زۆر سه رسوهره ی نه رانه له ساتی (ئیتستا) دا رمان ده گری و به حه په ساوی ده مانه یلیته وه، به لام تویتسه به ره یه کمان بۆ هه واری داها توو ناداتی. هینده ی ده یه وئ یه کمان خات و له قالبمان بدا، بوارمان بۆ نا ره خسینتی ئازادانه خه یالمان چالاک بیت.

که واته ئازادی دان به خه یال خه سله تیکی تری کاراکتیری قارهمانبوونه به شیوه جۆناتانییه که ی. خه یال به ره مه یینانی جیهانیکی ئازاده له پیناوی خۆ دریا زکردن له کۆنترۆلی گه له و دهسته ی نه وره سان، تاریکستانی نییه بۆ په له قازئ و سه رلی تیکچوون، به لکو نیشتمانیکه بۆ دالده دانی خۆدیتی له به رده م شالای دهسته دا، بکه ری نه توانی خه یالکاته وه

نايستوانی بوونیتی سهره خوئی هه بی، وه کیشهی زۆربهی قاره مانه دینی و کۆمه لایه تی و سیاسییه کان ئه وه یه که ناتوانن بایه خ به خه یال بدن، ههر بۆیه شه بوونی ئه وان بوونیتکه له دوای بوونیتی تره وه: (کتیبه پیرۆزه کان په یمان و سه نه ده کان و بهرنامه سیاسییه کان).

جۆناتان نایه وی له ودیو هیچ بوونیتی تره وه بیت. ئه وه ده به وی بوونی به کهم به ده ست بهیتی.

به واتایه کی دی، ئه وه شه یدای ئه زمونکردن و تاقیکردنه وه و فیتریوونی هه موو ئه وه نه رانه یه که ده شیت ههر بوویه ک له ماوه ی عومری خویدا پییان بگا و فیتری. ههر له بهر ئه مه شه جۆناتان قاره مانیتکه (دیسانه وه به پیچه وانیه قاره مانه زه نییه کانی ئیمه وه) به توندی دژ به (نه مری) یه چونکه نه مری سیفه تیکه به پیویست قاره مان راپیچ ده کات له ژیر رکیتی شوین و زه ماندا بمینیته وه، (ئمه ش ئه وه حیکمه ته یه که جۆناتان له چیانگ - ی پیره نه وره سه وه فیتری ده بیت).

(نه مری بوون). خوژگه یه کی مه رگخوازانه یه و ته مه نای ده روونه بۆ له ناو بردنی جهسته و کوشتنی مه بده ئی چیژ. ده روونی مه رگخواز ئاماده یی جهسته له واقیعدا رته ده کاته وه و ده یکاته په یکه ریکی وشک. به لام شه یدایی جۆناتان بۆ تاقیکردنه وه ی به رده وام و شکاندنی سنوره دیاره کان، له هه مان کاتیشدا ئاماده کردنه وه ی جهسته یه له واقیعدا، ئه وه ژیان به پانتایییه کی نه پراوه ی ئه زمون و تاقیکردنه وه ی توانا و چه زه کانی ده زانیت و ناشیه ویت له پاش مردنی له باره یه وه (واته وات بلاو بکه نه وه و بیکه ن به خوا وه ند) چونکه ئه وه ته نیا (نه وره سیته که چه زه به فرین ده کا) و هیچی تر...

تیکه لبوونی جۆناتان له گه ل نه وره سه یاخییه کانی تر و کۆکردنه وه یان، له نیه تی بوون به سه ردار و رابه ر و فه رماندار بکردنیه وه نه هاتوه. چونکه وه کو پیشتهر هیما ی بۆکا: جۆناتان سیفاتی ئه وه کاراکته رانه ی زۆر به کزی تیدان و چاوه ریتی ئه وه ی لیناکری ته ختی داگیر بکا!.. ئه وه ی ئه وه

له م هاوده میی و نزیکبوونه وه یه چاوه ریتی ده کات، گۆرینه وه ی ئه زموننه کانه له ناو دهسته ی نه وره سه کاندا و که له که کردنی سه رمایه یه کی زۆر تره له پیناوی فریندا به شتوازیکی تر؛ نه ک به ره مه مه ی تانه وه ی که سیتی خوئی له که سیتی ئه وانێ تر دا. یاخود موتوربه کردنی خه سلته ته کانی خوئی له سه ر پانتایی بوونی ئه وانیترا (که دیسانه وه ئه مه سه سیفه تیکی دیاری قاره مانه کانی دنیا ی ئیمه یه). چونکه گه ر ئه مه ی بکردایه، ئه وا ده بووه دیکتاتۆری به سه ر خه یال و جیاوازییه وه. ده بووه سه ردار تیکی تری قه بیله ی نه وره سان و ئه رکی سه ره کیشه ی دوای تیبریوونی چیکه لدا نه ی، ده بووه پارێزگار بکردنی ئه وه یاسایانه ی پیشتهر لییان هه لگه رابوه وه!. بۆیه به بار تیکی تر دا ده توانین بلین: شوړش و یاخیبوونی جۆناتان شوړشیکه له پیناوی هیشتنه وه ی جیاوازییدا و رۆچوونیکه به ناخی (خود) دا بۆ به رگریکردن له سه ره خوئی خوئی. جا ئه گه ر ههر چه زیش بکه یین ناوی بۆ جۆری قاره مانێ جۆناتانی بدۆزینه وه، ئه وه من پینشیاری ئه وه ده کهم ئه وه ناوه (قاره مانێ ناگایی) بیت؛ چونکه ته نیا دۆزینه وه و گه یشته ته به ناگایییه کی جۆناتانی که زرگارمان ده کا له دنیا ی پر فربوی قاره مانانی ئه مرۆ.

پیتم وایه ههر ئه مه شه بۆته ئه نگیزه ی هاوړی پرکار و به رپژم (نازاد به رزنجی) تا بوارمان بۆ بره خسیتنی له رتیگه ی زمانی کوردییه وه به دنیا ی جۆناتان ئاشنا بین و به خۆماندا رۆچین..

بۆچی نا؟ رهنگه فیترین بیر له شتوازیکی تری فرین بکه ینه وه.

رتیوار سیوه یلی - دانیمارک

جۆناسانى نەورەس

به شی به که م

به یانی بوو، خۆری گهنج تۆزی ئالتوونی به سهر ورده شه پۆله کانی هیتوریی ده ریادا ده پرژاند.

به در پژیایی میلیتک له که نار ده ریاکه، به له مه کانی راوه ماسی به سهر رووی ئاوه که وه جیتی خۆیان خوش کرد بوو. ئاره زووی قاوه لتی له نیو گه له ی نه وره ساندا جۆش و خرۆشی سه ند بوو. هه زاران نه وره س به سهر ورده خۆراکی سه ر ئاوه وتووی ناو ده ریاکه دا، به ملا ولادا باله فریپیان ده کرد و ده گه له یه کتردا له پیلده دا بوون. رۆژیکی تری پر ژاوه ژاوه به ریوه بوو.

جۆناسانی نه وره س دوور له رۆخی رووباره که و به له مه کانی، له چۆله وانیه کدا سه رگه رمی مه شقی فرین بوو. له بلندا یی سه د پیتوه، پیتیه په رداره کانی هیتایه خواره وه و ده نوکی بۆ سه ره وه به رز کرده وه و، بۆ هه لگه یانه وه ی باله کانی که وانه یه کی به تازاری پیکه یینا، ئه م که وانه یه بۆ ئه وه بوو که له سه رخۆ بفرییت و، ئه وه بوو هیتد له سه رخۆ ده فری که با به روویدا ده یچرپاند و، ئۆقیانو سه که ش له خواره وه هیتمن ده ینواند. به راده یه ک هه سه ته کانی خۆی چرک دبوونه وه که چاوه کانی قیچ ببوونه وه، هه ناسه ی له سینه ی خۆیدا به ند کرد بوو، ته وای تین و تاوی خۆی کۆکرده وه و که وانه که که میک فراوانتر بوو. هاوئا هه نگیی باله کانی شیواو له جووله کهوت و به ربۆوه.

هه ر وه کو ده زانن نه وره سه کانی له کاتی فریندا هه رگیز ناله نگیین و له جووله ناکه ون. وه ستان له کاتی فریندا؛ له فه ره نه گیاندا نه نگی و شووره بییه. وه لی جۆناسانی نه وره س که بی هه یچ شه رمیک سه ره له نو ی باله کانی له که وانه یه کی ته وای له رزینه ردا کرده وه، هیتدی هیتدی و بۆ جاریکی دی له جووله کهوته وه.

ئه م بالنده یه کی ئاسایی نه بوو. زۆربه ی نه وره سه کانی هه ر ئه وه نده خۆیان ماندوو ده که ن که فیتری زانیارییه ساده کانی فرین بن، واته چۆن له رۆخی ده ریاهه بۆ گه ران به دوا ی خۆراکدا بفرین و بگه رینه وه. به لای زۆربه ی نه وره سانیه ئه وه ی گرنکه؛ په یدا کردنی خۆراکه نه ک فرین، به لای به لای ئه م نه وره سه وه گرنگ فرین بوو نه ک په یدا کردنی خۆراک. جۆناسانی نه وره س له هه موو شتییک زیاتر سه ودا سه ری فرین بوو.

ئو ده یزانی مه له کانی دیکه له م رتییه دا هاو بییری نابن. ته نانه ت باوک و

دایکیشی ترسیان لی نیشتبوو؛ چونکه جۆناسان تهواوی رۆژی به ته نیایی بهسه رده برد و، له بهرزاییه کی که همیشه وه سه دان جار سووکه فرینی نه نجام ده دا.

بۆ نمونه ئه وه نهیده زانی بۆچی کاتیک له بهرزاییه کی که متردا که بهاله نیوه کراوه کانییه وه بهسه ر ئاوه که دا ده فری، گهر ته قه لای بکرد بایه؛ دهیتوانی ماوه یه کی زیاتر له هه وادا مینیتته وه. ئه و کاتانه ی قاچه کانی به نیتو ئاوی ده ریا که دا شلپه شلپیان ده کرد؛ فرینه سووکه کانی کۆتاییان نه ده هات. فرینه که ی وه ختی ده گه بییه ئاکام که قاچه کانی توند به ژیر سکی خۆیه وه ده نووساند و، جهسته ی بهر رووی ده ریا که ده که وت و پنگایه کی دریزی له دوا ی خۆیه وه جی ده هیشته، کاتیک پتیه کانی بۆ ئاسمان بهرز کرده وه و به ره و که نار فری و مه ودا یه کی دریزی به سه ر له که دا بری و پاشان به شه قاونانه وه گه راپه وه؛ هه نگینی... باوک و دایکی به راستی ترسان.

دایکی وتی: «بۆ جۆناسان.. بۆ؟! بۆچی لات نه نگه وه کو بالنده کانی دی یه کی بیت له گه له؟! بۆ واز له فرینی کورت ناهینیت بۆ سه قاقوش و شینه شاهۆکان؟ بۆ ده م له هیچه وه نادهیت جۆن؟ ئه وه تانی بوویت به مشتیک په ر و ئیسقان!»

جۆناسان وتی: «دایه، ئه وه م به لاره گرنه نییه، با بووبم به مشتیک په ر و ئیسقان. من ته نها ده مه وی بزانه له هه وادا چیم پی ده کری و چیم پی ناکری. ته نها ئه وه نده و بهس. من ته نها ده مه وی ئه وه بزانه.»

باوکی به میهره بانیه وه وتی: «گۆی بگره جۆناسان، ئه وه نده ی نه ماوه بۆ زستان، ئه و سا ئه و به له مانه ته نها چهند دانه یه کیان ده مینته وه و، ماسیه مه له وانه کانی به ره و قوولایی هه لدین. ئه گهر هه ر پتیه وه فیر بیت؛ که واته فیری په یدا کردنی خۆراک به، فرین خۆشه، به لام خۆت ده زانیته سووکه فرین نان نییه تا بیخۆیت. ئه وه ت له یاد نه چیت که فرین بۆ ئه وه یه بتوانیت خۆراک په یدا بکه یته.»

جۆناسان به گۆتراه لیه وه سه ری راوه شانده. رۆژانی دواتر هه ولتی دا وه کو نه وره سه کانی دی ره فتار بکات. به راستی بوو.

له گه له دا و له نزیک له نگه رگه و به له مه کانی راوه ماسیه وه به ناسازی ده یقیژاند و په لی ده کوتا.

هه لمه تی بۆ پارچه نان و ماسیه کان ده برد. به لام هه ر چهند کۆشا؛ نه بیتوانی به م جۆره هه لکات. بیری کرده وه که ته وای ئه م شتانه بی به هان، ئه و ماسیه ی که هه روا به ئاسانی چنگی نه که وتبوو؛ فریتی دا بۆ پیهره نه وره سیکی برسی که دوا ی که وتبوو. له دلێ خۆیدا وتی: «ده متوانی

ئەم ماوەيە خۆم بەفیری فرینەو خەریک بکەم، زۆر شت هەن که پیتویستە فیریان بـ» .

ئەوئەندە پیتۆ نەچوو دیسانەو جۆناسانی نەورەس پەنای بۆ تەنیایی بردهو. دوور لە دەریا، برسی و کامەران؛ سەرگەرمی فرین بۆو.

گرنگ تیش فرین بوو. ئەو بوو دواي هەفتە بەک مەشق زۆر زیاتر لەو نەورەسانە فیر بوو که لە فریندا تیش بوون، لە بلندا پیتۆ توند بالەکانی لیک دا و وەک تیشکێکی پڕشنگدار شەیدایانە روو و شەپۆلەکان داہەزی و، تیشگەبشت بۆچی نەورەسەکان لە شالۆوی بەهیز و قوول سل دەکەنەو. تەنھا لە ماوەي شەش چرکەدا تونایی هەفتا میل لە کاژیریکدا بپیت، لەو خیراییەشدا پاراستنی هاوسەنگیی بال لیکدان لەگەڵ بەرەو ژوور فریندا سەختە.

گەرچی وریا بوو، تەوای هیزبشی دەخستە کار، بەلام چەند جارێک لەو خیراییە فرەیدا هاوسەنگیی بالەکانی تیک چوو.

بەبەرزیی هەزار پیتۆ بلندا بۆو. سەرەتا هەموو توانای خۆی گرد کردو، ئینجا بزوت. بالی لیکدا و راست بەرەو ژوور هەلمەتی برد. پاشان هەر ئەوئەندە بالی چەپی لەکاتی بەرەو ژوور فریندا لە جوولە کەوت؛ بەسەختی بەلای چەپدا خولایەو. بالی راستی نەبزواند تا چاک بیتەو. ئینجا وەک زمانەي ناگر و بەتەقلەو پشستاو پشست بەرەو لای راست پیتچی کردو. وەختی بەرەو ژوور فری؛ نەیتوانی وەک پیتویستە ناگای لە خۆی بیت. دە جار هەولێ دا، بەلام هەر دە جارەکە که خیرایی خۆی دەگەیانده حەفتا میل لە کاژیریکدا، وەک نەورەسێکی رەمەکی بالەکانی شیتواو دەینواند و پیتۆ ئەوئەندە بتوانی جەلەوی خۆی بکات؛ دەکەوتە نیتۆ ئاوەکەو.

سەرئەنجام لە کاتییکا لە هەندئ شونینی لەشیەو ئاوەتکا، بیری کردو «پیتویستە لە کاتی تیش فریندا نەهیتلم بالەکانم ببزوتن. سەرەتا بالەکانم لیکدەنیم تا خیراییم دەگاتە پەنجای میل، ئینجا دەیانووستینم و

نایانبزوینم.

لە بەرزایی دووھەزار پیتۆ دەستی پیتۆ کردو. بەتوندی بەرەو خوارووە هورژمی برد، دەنوکی ریک بۆ خوارووە و بالەکانیشی راست و کراوە بوون، بۆگەبشتن بەو مەرامە؛ پیتویستی بەهیزبکی فرە بوو، سەرەنجام هەولەکەي گەبشتە ئاکام و خیراییەکەي گەبشتە نەوئە میل لە دە چرکەدا. جۆناسان ریکۆردێکی جیھانی نوێی لە فرینی نەورەساندا تۆمار کرد. بەلام ئەم سەرکەوتنە هیئەدی نەخایاند. هاوکات لەگەڵ دەستپیکردنی جوولە تازەکەیدا و، لەھەمان کاتدا کە گۆشەي بالەکانی گۆری، دووچارێ هەمان تەنگوچەلەمە بۆو، لەخیرایی نەوئە میل لە کاژیریکدا؛ وەکو دینامیتیک کە کللەو کەي بەر شتیک دەکەوت؛ کەوت. جۆناسانی نەورەس لە ئاسماندا هاوسەنگیی خۆی لەدەست دا و کەوتە سەر ئاوی دەریاکە کە لە زبیردا لە خشت دەچوو، تیشکشا.

وەختی هاتەو سەر خۆی؛ هەوا تاریک ببوو، ئەمیش بەسەر رووی زبیرنی دەریاکەو مەلەي دەکرد. بالەکانی دەتوت دوو کۆنە ستوونی قورقوشمین، بەلام باری تیشکشانەکە بەسەر پشتیەو زۆر قورستر دەینواند. تیا ماوو، تاقە ئارەزووی ئەوئەبوو کە بریا ئەو قورسییەي رۆحی دەگوشیت بەرادەیک دەبوو؛ وردە وردە بەرەو قوولایی دەریاکە دەبیرد و ئیدی کوتایی بەھەموو شتیک دەهیتا.

کاتی لەسەر رووی ئاوەکە و بەقوولایییەکی کەم خۆی نوقم کرد، دەنگێکی دوور و نامۆگیانی تەنبیەو «ناگەمە مراد، من نەورەسێکم و هیچی دی. سروشم توانامی دیاری کردو، گەر قەرار بوایە فیری فرینی زیاتر بوو، دەبوایە میشکم بەجۆرێکی هوشیارانەتر بخولقا باوە. گەر پیتویستم بەتیش فرین بوایە، دەبوایە بالەکانم وەکو بالی باز کورت بوونایە و شکارچی مشکان بوومایە نەک هی ماسی. باوکم راست دەکات. پیتویستە لەو زیاتر خۆم گیل نەکەم، پیتویستە لە تەنیشت مالهو و لەگەڵ

گه له نهوره سه که مدا بفرم و به به شى خوم قايل بم، وهک هه نهوره سيکى تری به ندی و به سزمان.»

دهنگه که نه ما و جونسان هم قسانه ی به گویدا چوو. شه وانه مالى نهوره س که نار ده ریا به...

سوئندی خوارد که بیته وه به نهوره سيکى ئاسایی. هم ده بووه مایه ی خوشحالی نهوره سه کانی دی.

شه که ت و ماندوو له ئاوه تاریکه که چوو ده ری و به ره و وشکاییه که فری. به و زانیاریانه خوشحال بوو که ده ریا ده فرین فری ببوو.

با فرینیکى زور به ریش نه بی، نه و خوشحالیه ی له خه م و که سه ره کانی که م کرده وه.

ناکاو له دلای خویدا وتی: «به لام نه... نه و ریگایه ی گرته بهر ته و او. تازه نه وه ی فیتریشی بووم به من چی. منیش وهک نه وانی دی ته نها نهوره سيکم و هیچی دی. هه وه کو نه وانیش ده فرم.» پاشان زور به سه ختی، سه د پی به ره و ئاسمان بلند بووه و بوگه یشتن به که نار به هیتریکى پتره وه باله کانی لیک نا.

هه سستی به ئاسووده یی کرد بو نه و بریاره ی داویه تی که ئیتر وه کو نهوره سه کانی تری گه له ره فتار بکات. نه وه تانی له مه ودوا هه ست به و هیتره ناکات که بو فیتریون هانی ده دا. ئیدی نه نه به رد له گوژی به و نه تیکشکان. همه ش شتیکی ئارامه خش بوو، بیتره کرده وه... فرین به نیو تاریکیدا و به ره و رووناکیه کانی که نار ده ریا... هیتره و به س. له ناخیدا دهنگیکى قولی هوشیار که ره وه به رز بووه «تاریکی!! نهوره سان هه رگیز له تاریکیدا نافرن!»

به لام جونسان هیتره وریا نه بوو نه و دهنگه بیستیت، به لکو رامابوو «ئای که دیه نیکى جوانه. مانگ و تیشکی رووناکیه کان له سه ر رووی ئاوه که ده چریسکینه وه و، روشنایی چراکانی ده ریا ده تاریتن. هه موو

شتیک هیمن و خاموشه!»

«نزم به ره وه! نهوره سان هه رگیز له تاریکیدا نافرن. گه ره رار بووا به له تاریکیدا بفریبا تیا به ده بووا به چاوه کانت چون چاوی کونده په پوو بوونا به و، میشتک پیشکه و توتر بووا به! ده بووا به باله کانت وهک بالی باز کورت بوونا به.»

له دور شه ودا و له بلندی سه د پیوه، جونسانی نهوره س پیلو وه کانی لیک نا. رهنگی ئازار و هزری گورا.

«دوو بالی کورت وهک بالی باز!»

«همه به وه لامی راسته قینه بو من. ئای که گیل بووم. پیوستم به بالی بچوک و باریکه، بو به ده بی به شى زوری باله کانم بنووشتی نه وه و، ته نها به نووکی باله کانم بفرم! دوو بالی کورت!»

دوو هه زار پی له ده ریا تاریکه که وه به رز بووه، به بی نه وه ی به یلی سامی تیکشکان و مه رگ په ی به دلی به ریت.

به شى پیتره وه ی باله کانی به لای جه سته یدا راکیشا و ته نها خه نه ره ی باریک و چه ما وه ی نووکی باله کانی ره ها کرد تا له بادا بکریته وه و، له پرکیدا به گوژم راسته وخو به ره و خواره وه دابه زی.

با له سه ریدا توند دهینه راند. هه فتا میل له کاژیریکدا، نه وه د، سه د و بیست و بگره پتر. گوشاری سه ر باله کان له خیرایی سه د و چل میل له کاژیریکدا، که متر بوو له گوشاری سه ر باله کانی له خیرایی هه فتا میلدا. قه راغ باله کانی خوی توژیک خوار کرده وه و به سه ر دابه زینه که یدا زال بوو، ئینجا که وته سه ر نه و شه پوانه ی که هیشتا هه ره له هه لکشاندان بوون. جونسان له بهر تریفه ی مانگه شه ودا له گولله توژیکى خوله میشى ده چوو.

چاوه کانی رووه و با قیچ کرده وه و که یفی هاتن (سه د و چل میل له کاژیریکدا و به زال بوونیکى ته و اویشه وه! نه گه ره لبری نه وه ی له به رزی

دوو ههزار پیتوه خۆم فری بدەم، بیستە پینج ههزار پین، ناخۆ ئەو کات خیراییه کهم بگاته چەند؟!))

ئەو سۆیندهی له بیر چووبۆوه که پیشان خواردی و، له گەڵ بایه تونده کهدا ئاسه واری نه ما.

وێرای ئەوهش له ئاست ئەو سۆیندشکینیبیهی خۆیدا ههستی به گوناھ نه ده کرد.

«ئەمجۆره سۆیندانه تهنها بۆ ئەو نه وره سانه باشه که گوێپایه لیبیان پین خۆشه. ئەوهی توانیبیتی له فریندا دونده به رزه کان بره تین، پتوبستی بهم تهرزه سۆیند و په یمانانه نییه.»

له گەڵ خۆرکه وتندا جۆناسان دهستی به مه شقه کانی ده کرد. که له به رزی پینج ههزار پیتوه ده پروانییه خواره وه؛ به له مه کانی راوه ماسی وه ک چەند خالیکی په رش به سه ر رووی ئاوه که وه ده هاتنه پیش چاوی. گەله نه وره سی به یانیس که له هه ورکی تاروته نکی له زه ری توژ پینکه اتوو ده چوو، به ده ور یاندا ده سوورانه وه.

خۆشحال و شاد بوو به وهی رۆحی زۆر ناله رزی. شانازی به وه وه ده کرد که توانیبیتی به سه ر ترسه که ی ده روونیدا زال بیت. بی زۆر له خۆکردن شاپه ره کانی له ئامیز گرت.

نوکی باله گوشه داره کورته کانی کرده وه و راست به ره وه دریا وروژی برد. تا به رزی چوار هه زار پین، که گه یشتبووه دوا خیرایی؛ باهوژنکی گه لی توند هه لی کردبوو، یارمه تیی توند فرینی نه ده دا، پاشان راست به ره وه خوار داکشا، به خیرایی دوو سه د و چوارده میل له سه عاتیکدا. ده یزانی گه ر له و ساتانه دا باله کانی بکرتنه وه، ده بیته ملیزه ها پارچه و هه پروون به هه پروون ده بی، وه لی هه ر به ره وه خوار ملی ده نا... تیژ فرین هیز و تین بوو، تیژ فرین به خته وه ری بوو. جوانییه کی په تی بوو.

که گه ییبه به رزی هه زار پین، دهستی به فرینی ئاسۆبی کرد. له دوو

هاژوهوژی ئەو باهوژده نوکی باله کانی سه دایه کی نه رم و ئارامی هه بوو، قایخ و پۆله نه وره سه کان چون تیره ستیره یه کی کشاو به به رچا ویدا گوزه ریان ده کرد، نه یده توانی بوه ستیت، ته نانه ت نه یده زانی له و خیرایییه دا چون بسوورپتته وه. به ر هه رچییه ک بکه وتبایه، یه کسه ر مه رگ ده بووه میوانی، بۆیه پیتلوه کانی لیک نا.

رووداوی ئەو به یانییه ئەوه بوو که یه کسه ر دواي خۆرکه وتن، جۆناسانی نه وره س، ناگه هان به نیو گه له نه وره سی به یاندا تپه ری و به خیرایی دوو سه د و دوانزه میل له کاژیریکدا و به پیتلوی نووقاوه وه، به نیو هاژده توندی با و په ر و بالدا ده رچوو، ئەمجاره به خت یاری که له نه وره س بوو، که س تیا نه چوو.

ئەو ساتانهی ده نوکی به ره و ئاسمان بوو، هیشتا به خیرایی سه د و شه ست میل له کاژیریکدا ده فری.

وهختی خیرایی خۆی تا سه د و بیست که م کرده وه، دوو باره باله کانی کرده وه، به دووری چوار هه زار پین له خوار باله کانییه وه به له مه کان ده توت ورده نانی سه رئاوکه وتوو ناو ده ریاکه ن.

تهنھا بیری له سه رکه وتن ده کرده وه... دوا تیژفرین! نه وره سیکی و به خیرایی دوو سه د و چوارده میل له کاژیریکدا! ریکۆردی شکاندبوو، تاقه ساتیکی مه زن و بی هاوتا بوو له میژووی گه له دا. ئەو ساتانه جۆناسان چاوی به چاخیکی نویدا هه لده هینا.

به فرینی به ره و فه زای ده قه ری مه شقی و، نوشتاندنه وهی باله کانی بۆ ئەوهی له به رزی هه شت هه زار پیتوه خۆی توند فری بدا؛ ناکاو په ی به نه یینی سوورانه وه برد.

په ی به وه برد گه ر بیتو په ریک له په ره کانی نوکی بالی توژیک راته کینیت، ده توانی له خیرایییه کی زۆردا به په له پینج بکاته وه. به ر له وهی ئەمه فیر بیت په ی به وه بردبوو ئەگه ر له و خیرایییه دا له په ریک

زیاتری بجومو لیتیت، وهک گوللهی تهننگیک بهدهم خولانهوه دهکه ویت.
به مجوره جوناسان بهکه م نهورس بوو له دونیادا پهی بهم هونه رانهی
فرین بهریت.

ئهو روزه کانی خوئی به گفتوگو له گهل نهورسه کانی تردا به فیرو نه دا،
به لکو تا ئه و دهمه ی خور تاوا بوو، فیری گه لی هونه ری تر بوو؛ ته قله ی

بازنه یی، سوورانه وهی له سه رخو، سوورانه وهی به ره و ژور، سوورانه وهی
پیچه وانه و، گوشار خستنه سهر (سهر) له کاتی به ره و پیش فریندا و
سوورانه وهی فریو که یی.

وهختی جوناسانی نهورس گه یشته وه کن گه له ی دهم روخ؛ شه و
به سه رچوو بوو. ته و او که نهفت و وپ و کاس بوو. بهم حاله شه وه بهر له وهی

بنیشیتته وه به شادییه وه ته قله یه کی لیدا، ته قله یه کی ناگهان، بیری کرده وه
«ئهوان گهر بزنان من ریکوردم شکاندوه له خویشیان دهیکن به شایی.
ئیستا ژیان لام چند پر مانا تر بووه. به مجوره له بری گه رانه یه کته رزه کائمان
به ناو به له مه کانی راوه ماسیدا و پیچه به دهوره یان، به هانه ی ترمان هه یه بو
ژیان.. ده توانین خومان له داوی نه زانین رها بکه یین. ده توانین بسینه
بوونه وه ری سه رفراز و هوشمه ند و کارزان. ده توانین نازاد بین. ده توانین
فیری فرین بین.»

سالانی ناینده مژده به خش و دره خشان خویمان ده نواند.

وهختی جوناسان نیشته وه سهر زه ی، گه له نهورس شوورایان ساز
کرد بوو. کوئی کوئونه وه یان گهرم بوو. وا پیده چوو کاتیکی زور به سه ر
کوئونه وه یاندا تیپه ری بیت و ههر چاوه رتی ئه م بووبن.

«جوناسانی نهورس له ناوه راستدا بوسته!»

قسه کانی سه ری گه وه ی گه له تاوازیکی وشک و ره سمیی هه بوو.
وهستان له ناوه راستدا دوو مانای هه بوو؛ که تن و شوورهی، یان ریژلینان
و سه ره رزی. به سه ره رزی وهستان له ناوه راستدا ریوره سمیک بوو بو
ناساندنی که له رابه رانی نهورسه ان.

بیری کرده وه «پیده چیت گه له ی ئه م سپیده یه ریکورد شکاندنی منیان
بینیبت! به لام من پیوستیم به ریژلینان نیبه. حه ز به رابه رایه تی ناکه م.
ته نها دهمه وی ئه وه ی که په یم پی بردوه له گهل ئه وانی تردا به شی بکه م و،
ئه و ئاسو دوورانه ی که له به رده می هه مو اندایه؛ بیانخه مه روو.»

ههنگاو یک چوه پیشه وه...

سالاری گه له وتی: «جوناسانی نهورس! له ناوه راستدا و له ناو هه موو
نهورسه کانی تردا بوسته تا بیته په ند بو ئه وانی دی، چونکه تو که تنی
گهرت کردوه!»

وهك ئەوهى خۆى به قهراغى به له مێكدا دابیت، قه له مى ئەژنۆى شكا، گىقى په ره كانى نىشته وه، نه ره په ك له گوتهدا دهنگى دا به وه.

«له ناوه راستدا به ستم تا بيمه په ند؟ مه حاله! ئەى ريكورد شكانده كه م؟! ئەمانه تيناگه ن! به هه له دا چوون! به هه له دا چوون!».

«... له بهر كه مته رخه مى و خو دزىنه وه له بهر پرسيارى و...» دهنگه به هه بيهت و به كئا وازه كه به رده وام بوو «سه ر پىچى كردن له داب و نه ريت و ده ستانه كارىك كه له بنه مالهى نه وره سان ناوه شپته وه...».

وه ستان له ناوه راستدا بو بوونه عيبرهت ماناى ئەوه بوو كه له كۆمه لگاي نه وره ساندا ده رده كرى و به ره و «گاشه به رده دووره كان» دوور ده خرپته وه و ده بى له وى به تاقى ته نيا ژيان به رپته سه ر.

«... جو ناسانى نه وره س، رۆژتيك دى تىبگه يت كه هه لاتن له بهر پرسيارى و تينه گه يشتن لى بيهووده به! ژيان هيشتا شتيكى نه زانراوه و ناسينى ئەسته مه. ته نها ئەوه نه بى كه ئيمه بو به ها تووينه ته دنيا وه تا بخوين و، چه ند له توانا شماندا به ژيانى خو مان بپاريزين.»

تا ئىستا هيج نه وره سيك نه بو تراوه له به رده م شووراي گه له دا زمان هه لى بى نيه ته وه و وه لام بدانه وه، به لام جو ناسان هه لى دا به: (تينه گه يشتن له بهر پرسيارى؟! براكانم چ نه وره سيك له و نه وره سه زياتر هه ست به بهر پرسيارى ده كات كه مانا و ئامانجى كى به رزترى بو ژيان دۆزبوه ته وه و به دويدا عه داله؟! هه زاران ساله ئيمه له سه ر قه راغه نان و سه ره ماسى به كترى داده پاچين، به لام ئىستا من توانيمه ئامانجى دى بو ژيان بدۆزمه وه؛ فيربوون، په ي بردن به شتى نو، ئازادى! بو ارم بدن، به يلن ئەوهى فيرى بووم پيشانتانى بده م...»

گه له وه ها نو تقيان له خو بيان چنى بوو، ده توت به ردن. پاشان نه وره سه كان له گه ل به كتر كه وتنه چيه چپ «به كىك له براكانمان تىكچووه» هه موو پىكه وه گوتهى خو بيان گرت و پشتيان تى كرد.

جو ناسانى نه وره س رۆژانى ئايندهى به ته نيا به سه ر برد. به لام گاشه به رده دووره كانيشى تيده په راند. خه مى ئەم ته نيا بى نه بوو. ئەوهى گينگلى به م ده دا ئەوه بوو كه نه وره سه كانى دى رووى خو بيان له و فرينه شكوداره وه رده گىرا كه له به رده مى هه ر به كى كياندا بوو. نه يانده ويست چاويان بكرپته وه و فيرى بينين بن.

رۆژ دواى رۆژ زياتر فير ده بوو. فير بوو چوون له رپى گوژمى به گوړه وه ماسى جووانى وه ها بدۆزپته وه كه له قوولا بى ده پى له ژير ناوه كه وه مه له يان ده كرد.

جو ناسان ئىدى له ژيانيدا پىويستى به به له مه كانى ماسى و ورده نانى پاشماوه نه ما بوو. فير ببوو چوون له ئاسماندا بنوى، چوون له كزه باى شه واندا بفرى كه دوور له كه نارى ده ربا هه لى ده كرد. فير بوو چوون له

ئاوبوونى خو ره وه تا هه لاتنى؛ سه د ميل ببرى.

به هه مان تواناى به سه رخودا زالبوونه وه؛ به نيو ته مومژى چرى سه ر رووى ده ربا دا ده فرى و پاشان به ره و ئاسمانه رووناك و دره خشانه كان له شه قه ي

خیترا بییه که ی سهد و نهوهد میل بوو له کاژتیریکدا؛ ده چوو. دوو مهله که ی تریش وه کوئه ویان کرد و هاوئا ههنگ پیئکه وه به ره و خواره وه داکشان. ده توت دوو تیشکن به ملاولای جؤناسانه وه.

سه ره نجام جؤناسان فرینه که ی به سوورانه وه یه کی راست و له سه رخو و درتیرخایه ن گۆری. ئه وانیش به دهم زه رده خه نه وه سوورانه وه.

پاشان گه رایه وه بو ئاستی فرینی خو ی و، دوا ی که مییک بیده نگی وتی: «زۆر باشه، ئیوه کین؟»

به ئاوازیک ی سه نگی ن و هیمنه وه وتیان: «ئیمه له گه له که ی تۆین جؤناسان، ها تووین تا به ره و شوینه بلند تره کانت به رین، بتگه رتینه وه بو ماله راسته قینه که ی خو ت.»

«من مالم نییه، گه له م نییه، ده رکراوم. ئه وه تا وه ک ده بین ئیستا که به سه رکیبوای مه زندا گوزهر ده که یین. هه ر ئه وه نده م له ده س دی چهنده سه د»

بالی ده دا... هه ر ئه وه ده مانه ی نه وره سه کانی دی له سه ر زه وی ده مانه وه و جگه له ته نکه ته م و باران نه یانده ویترا خو یان له قه ره ی شتیکی دی بدن. جؤناسان فیتر بوو به ره وه فه زاکانی دوور ده ریا پروات و، له وه دوورده ستانه به میرووه به تامه کان خو ی تیر بکات.

ئه وه ی که رۆژتیک له رۆژان ئومیدی بوو نه وره سه کانی تری گه له بیزانن، ته نها خو ی ده یزانی.

ئه م فیتری فرین بوو بوو، له وه نرخه گرانه ش که دابووی باکی نه بوو. جؤناسانی نه وره س تیگه یشت که هۆی ته مه ن کورتی، بیزاری و ترس و تووره بییه و، ئه م به ده رکردنی ئه وه بیروکانه له خه یالی خو ی توانبی ژیانیکی درتیر و شیرین به چنگ به ییتیت.

ده مه و شیوان بوو که چاو یان به جؤناسان که وت، به تا قی ته نیا و ئاسووده له نیو ئاسمانی دل به ریدا به کا وه خو ده فری.

دوو نه وره س بوون، له ملاولای جؤناسانه وه ده فرین، ده توت جریه ی ئه ستیره پاکیزه کانن، چریسکه یان له شه و با دا دلنشین بوو. وه لی له هه موو ئه وانه قه شه نگتر کارامه بییان بوو له فریندا.

تۆزیک دوور له جؤناسان، له سه رخو و هاوئا ههنگ له گه ل باله کانی ئه ودا نووکی باله کان یان ده بزواند.

بج ئه وه ی له گه لیان بنا خقی ت؛ خستنییه بو ته ی ئه زموونه وه. ئه زموونیک که تا ئه و ساته هیچ نه وره سی ک تییدا سه رنه که وت بوو. باله کانی کرده وه، خیترا بی خو ی گۆری بو میلیک له کاژتیریکدا، واته شتییک زیاتر له وه ستان.

دوو مه له دره خشانه که ی هاو رتشی وه کو ئه و خیترا بی خو یان که م کرده وه، ئه وان ده یانزانی به کا وه خو بفرن.

جؤناسان باله کانی خو ی نوشتانده وه، سوورایه وه و، به ته وژمییک که

پييه كي تر ئەم جەستە پيرەم بەرەو بەلندايبى بەرم، زياتر نا...»
«بەلام لەتواناتدا ھەيە جۆناسان، چونكە تۆ قۆناغى فيريونت ديوە،
ئىستاش نۆرەى قۆناغىكى ترە.»
ئەم قسانە ھەك تريفەى درەوشانە ھەيەك گيانى جۆناسانى گەشاندە ھە.
ئەوان راست دەكەن، ئەم دەتوانى بەلندتر بفرى و بچیتە ھە بۆ مالى خۆى.
دوا نىگای تۆخژنبەخشی ئاسمانى كرد، لەو پانتاييىبە زبوينە راماكە
شتى لىتوھ فيريبوو. سەرەنجام وتى: «من نامادەم.»
جۆناسانى نەورەس ئەمەى وت و، ناخيتىكى كرد تا ھاوړى لەگەڵ
ھەردوو نەورەسە ئەستىرە ئاساكەدا، لە ئاسمانى ئەنگوستە چاودا ون ببيت.

ههستی به نائومییدی کرد.

دیاره جهستهی نویش سنووریکه ههیه. ههچهند زۆر خیراتر له پینشان دهفری؛ بهلام هیشتا ههه سنووریک له بهردهمدا بوو که پهتاندنی پیوستی به ههول و تهقه لایهکی فره هه بوو. له دلێ خۆیدا وتی «بهلام له بهههشتدا کوا سنوور ههیه؟!»

ههوهکان پهینهوه، هاوړیکانی هاواریان کرد:

«جۆناسان، خۆشها تیت بو ئهم ولاته.» ئینجا له ناویشمی ههوادا له چاو ون بوون.

بهسهه دهریاکهوه، بهرهو بهرزاییهکانی که نار دهفری. چند نهوره سییک له سهه تاویره بهرده گهههکان مهشقی فرینی بهرهو ژووریان دهکرد. له ئاسوی دووری باکووریشدا چند نهوره سییکی دی به ئاسمانهوه بوون. ئاسوی نوئی، بییری نوئی، پرسیری نوئی؛ ژمارهه نهورهسان لیتره بۆچ هینده کهمه؟! بهههشت دهیی پر له نهورهه بیت. ئهی من بۆچ هینده شه که تم؟ ئهم لهو باوه دهدا بوو که نهورهسان له بهههشتدا هههگیز ماندوو نابن و خهو ناچیتته چاویان. ناشزانی ئه مانهه له کوی بیستوهه.

هیدی هیدی یادگارهکانی ژبانی سههزه مینی دوور دهکه و تنهوه. بیگومان له سهه زهوی گهلی شت فیریبوو. بهلام ته متومانیک بهری چاوی گرتبوو؛ نهیده هیشت ورد و درشتی ئه و ژبانهه بیتهوه یاد. شهه و ناکوکی له سهه ورده خۆراک، دههکردن له گهله و... هه ندی شتی تریش به خه یالیدا گوزهریان دهکرد. هه ندی شتی نامیتته له خه یال و راستی.

نهورههکانی که نار که به پیدهنگیبهوه هاتن بو پیشوازی لیکردنی و، بهوه پری ریزهوه له بهردهمیدا ریز بوون. ئینجا ههستی کرد لای ئه مان چند نرخی ههیه، ههه به راستی ئه مه مالی راسته قینهه خۆیه تی. ئای که رۆژیکه مهزن بوو. رۆژیک بوو بییری نایهت چۆن خۆری تیا ههلات. بو دابه زینه سهه رۆخ سووریکه خوارد، بالهکانی لیکندا، تا که مییک له

بهشی دووهه

«کهواته ئه مهیه بهههشت!» له دلێ خۆیدا ئه مهی وت و، سووکه بزهیهکی هاتی. ههستی کرد لهو ساتانهدا که بهرهو بهههشت دهفری، شایسته نییه بییری خۆی به بهههشتهوه خهریک بکات.

ئهوه بوو دهمه و ئهنگۆر له گهه دوو نهورههسی درهخشاندا له زهویبهوه تا سهروو ههوهکان هاتبوو، تهماشای کرد جهستهی ئه مهی وهک جهستهی ئهوان دهدههوشیتهوه. ههه به راستی هه مان ئه و جۆناسانی نهورههسه لاره بوو که هه همیشه له پشت چاوه ئالتوونیهکانیهوه دلێ بۆ ژبان لیتی دهدا، بهلام روخساری گۆراوو. جهستهی ههه وهکو جهستهی نهورههسهکانی دیکه بوو، وهلی له جارن گهلی باشته دهفری. له دلێ خۆیدا وتی «کهواته دهتوانم به تهقه لایهکی که متر له جارن خیراییه کهم بکه مه دوو ئه وهندهی خیرایی باشته رۆژانی مهشقی سهه زهویم.»

پهههکانی رۆشن و سپی دهدههوشانهوه، بالهکانی نهرم و پیک و تهبا بوون؛ دهتوت دوو پارچه زیوی بریقه دارن. دلشادانه ویستی له گههه باله نوپکانی خۆیدا ئاشنا بیت، دهستی به خستهه گههه باله نوپکانی کرد. له خیرایی دووسهه و په نجا میل له کارژیکدا، ههستی کرد له زۆرتترین خیرایی فرینی ئاسوی نزیک بۆتهوه. له خیرایی دووسهه و ههفتا و سئ میل دا بییری کردهوه؛ تا ئه و رادهیهی له توانایدا خیرا دهفری و، که مییک

هه وادا بيمينيتته وه، پاشان كاوه خو له سهر له كان نيشته وه. نه وره سه كانى تريس نيشته وه. به لام هيچيان باليان ليك نه دا.

سه ره له نوځ له هه وادا سوورپان خوارد، باله دره خشانه كانيان كرده وه، كه وانى باليان گوږى تا له سهر زوى نيشته وه؛ ئينجا وهستان. شپوهى وهستانه كه يان گه لى جوان بوو. وه لى جوئاسان له وه ماندووتر بوو نه وه فير بيت. له كه نار ده رياكه وهستا، بى نه وهى بكه وپته قسان؛ خه وپكى قوول چوه چاوانى.

رؤژانى ئاينده جوئاسان تيگه يشت كه ده توانى له م ده قهردها هيندهى ژيانى رابردوى شت فير بيت. به لام به جوږيكي دى. ليتره نه وره سه كان وهك نه م بيريان ده كرده وه. به لاي هه ر يه كيكيان وه گرن گترين شت له ژياندا گه يشته پلهى بالايى بوو. نه وهى له پلهى بالاييشدا پتر له هه ر شتيكي دى هه لوه داي بوون؛ فرين بوو. نه مانه كو مه لتيك بالندهى شكومه ند بوون. رؤژى چهن دان كاژيتر سه رگه رمى مه شقى فرين و فير بوونى برينى پانتاييه نوپكانى ئاسمان ده بوون.

بو ماوه يه كي دريژ جوئاسان نه و دونيايه ي له بير چوه وه كه ليويهى هاتبوو، نه و دونيايه ي تبايدا گه له له ئاست فريندا چاوانى خوځى دنوو قاند و، باله كانيشى ته نها بو وه چنگه ينانى خوځاك و مملانى له پيناوى خوځاكدا به كار ده هينا.

هه موو نه مانه له بيرى هه لاتبوون، جار نا جار يك نه بى بو تاويك ده هاتنه وه يادى.

به يان ييه كان، وه ختى لاي ماموستا كه ي سه رگه رمى فير بوون بوو، هه ر نه و نده دواى مه شقى سووران وهى ناگه هان، به بالى چه ماوه و سه ريكي ئاسووده وه له كه نار نيشته وه؛ جارانى بير كه وته وه.

له سه رخو پرسى: «سؤليقان، نه وانيتر له كوئين؟» له به رته وهى شيو از يكي ترى ئالوگوږى بيرورا له برى قيژه قيژ و ورده به رد تيگرتن فير ببوو،

به ئاسووده ييه وه پرسى: «بوچى ژماره ي نه وره سان ليتره كه مه؟ له كاتيكددا نه و شوينه ي منى ليبووم...»

سؤليقان قسه كه ي پيږي و به سه ر راوه شانده وه وتى: «هه زاران هه زار نه وره سى لى بوو، ده زانم، به لام تاقه وه لامى من بو تو جوئاسان نه وه يه كه له ناو هه زاران بالنده دا يه كيكي وهك تو تبا هه لده كه وپت. زوره مان گه شتيكي كاوه خو و دريژمان نه نجام داوه ئينجا گه يشتو وينه ته نيتره، له و گه شته ماندا له دونيايه كه وه بو دونيايه كي دى په لمان كوتاوه كه زور له بهك چوون. له و گه شته دا هه موو بيره وه ريبه كانمان سه باره ت به و دونيايه فه راموش كرده وه كه له وه به ر ليويهى هاتووين و نه شما نزانويه بو كوئى مل ده نيږن. ژيان لامان ته نها نه و ساتانه بووه كه تبايدا ژياوين. تو قه ت بيرت له وه كرډوته وه كه به ر له وهى په ي به و حه قيقه ته به رين كه له ژياندا شتى به به هاتر له خواردن و، شهرو ناكوكى و، ده سه لاتدارى له نيتره گه له دا هه يه؛ ئاخو چهن د جوږ ژيانمان به سه ر برد بيت؟ هه زار ژيان، جوږن، ده هه زار، بگره سه د هه زار ژيانى ترمان به سه ر برد وه به ر له وهى نه م بيروباوهره له رځماندا شكوفه بكات كه ئامانجى ئيمه له ژياندا گه يشته به پلهى بالايى و، پيوسته له هه موو ئامانجه كانى دى به به رزترى بزائين. نه وه تانى وهك ده بينيت ئيمه جيهانى ئاينده مان به يار بده ي نه و زانيار ييه انه هه لده بڙيرين كه له م جيهانه وه فيريان بووين، خو نه گه ر هيج فير نه بيت، نه وا جيهانى ئاينده شت وينه يه كي ترى نه م جيهانه ده بى و دوچارى هه مان نه و كوٽ و پيوهند و له مپه ر و سنوران ده بيتته وه كه پيوسته بيان به زينيت.»

باله كانى كرده وه و سوور يكي خوارد تا رووبه رووى بايه كه بيتته وه، نه و جا وتى: «به لام تو جوئاسان، له تاقه ژيانتيكددا فيرى زور شت بوويت، بو به پيوستت به و هه زاران ژيانه نه بووه تا بيان برت بو گه يشته جى.»

هه مديسان جه سته ي خوځيان دايه وه دم با و كه وه تنه وه مه شق. سووران وهى باز نه يي، له سه ره وه بو خواره وه ئاسان نه بوو، چونكه جوئاسان

هاوکات له گهڼ ژم سوورانده و په دې ده بوایه بالی هه لښکیر پته وه تا باله کانی خوژی له گهڼ ماموستا که یدا هاوئا هه ننگ بکات.

سولیشن وتی: «وهره با سهر له نوئی هه ول بدهینه وه.» چنه جار یک ژم قسه یه ی دوویات کرده وه: «وهره با سهر له نوئی هه ول بدهینه وه.» تا دوا جار وتی: «زور چاکه زور جوانه!».

ئینجا دهستیان به مه شقی بیپایانی سوورانده وه باز نه بییه کان کرد.

پوژتیکیان دهمه و عه سر نه و بالندانه ی که ئیواره فرینیان نه بو، له سهر له که لای یه کتره وه وه ستابون و رامابون. جونسان پرکیشی خوی خسته گهر و بهر و لای نه و نه وره سه گه وره یه ملی نا که ده یانوت بهم زوانه ژم جیهانه جی ده هیلتیت و بو نه و په ری جیهان ده چیت.

به توژتیک شله ژانه وه وتی: «چیانگ...» نه وره سه گه وره که به میهره بانیه وه سهر پتکی کرد و وتی: «به لئی کورم.»

سالانی رابردوی ته مه نی؛ ژم نه وره سه ی که نه فت و پیر نه کرد بو، به لکو هیزی پی به خشیبو، له نه وره سه کانی تری گه له تیر فتر بو.

هونه ری وه های ده زانی که نه وانی تر تازه هه ولیان ددها فیتری بن.

«چیانگ ژم جیهانه به هه شت نییه، وانییه؟»

نه وره سه گه وره که له بهر تریفه ی مانگدا بزهی هاتی، وتی: «جونسانی نه وره س، دیسان ده ته وی فیتر بییت؟»

«باشه، نه ی لیتره به دوا وه چی ده بییت؟ بوکوی ده چین؟ نایا به هه شت له شویتیک کی دیکه یه؟»

«نه، جونسان، شویتنی له و جوړه بوونی نییه. به هه شت له کات و شویتندا نییه. به هه شت گه بشتنه به پله ی بالایی و بهرکه مالی.» ساتیک بیده ننگ بو، ئینجا وتی: «تو زور تیر فتریت، وانییه؟».

جونسان به دهسته وسانه وه وتی: «من... من چه زم له تیر فترینه.» که زانیی نه وره سه گه وره که له مرامی گه شتو وه، شانازی به خو به وه کرد.

«که ی خیرایی خوت گه یانده پله ی بهرکه مالی؛ ده بییت به هه شت له لاته وه یه، جونسان. ژمه ش مانای فرین به خیرایی هزار میل، یان ملیونیک میل له کاژتیکدا، یان فرین به خیرایی تیشک ناگه یه نی. چونکه ههر ژماره یه که له ژمارانه سنوریک دباری ده کات. له کاتیکدا بالایی و بهرکه مالی بی سنوره. کورم، خیرایی واته لیتره ش بیت و، له ویش بیت.» له پرکدا چیانگ له چاو ون بو، پاشان له دووی پی نه نجا پیوه لای رڅه که وه ده رکه و ته وه، ژمه ی له چاو وروکانیکدا نه نجام دا. ئینجا دووباره له چاو ون بووه و له ماوه ی هزار یه کی چرکه یه کدا له په نا جونسانه وه وه ستایه وه و وتی: «ژمه ش شتیکی خو شه.»

جونسان سهری سوورما، بیری چووه وه ده باره ی به هه شت پرسیار بکات و وتی: «چون ژمه ده که یه؟ هه ست به چی ده که یه؟ تا چه ند ده توانی دوور بکه ویته وه؟»

نه وره سه گه وره که وتی: «بو ههر شوین و زه مانیک بته وی؛ ده توانیت بریت، من بیرم له ههر شوین و زه مانیک کرد بیته وه بو ی رڅه شتووم.»

ته ماشایه کی دهریا که ی کرد و وتی: «ئه وانه ی له ترسی سهختیی ریگا؛ گه یشتن به بهرکه مائی به کاریکی چهوت دهران؛ ناگه نه هیچ کوئی. به لام ئه وانه ی به ئومیدی گه یشتن به بهرکه مائی گوئی به سهختیی ریگا نادن، دهگه نه ههر کوئی به بیان ویت. جۆناسان ئهوت له یاد نه چیت که به ههشت شوین یان زه مان نیسه. چونکه شوین و زه مان دروشمی بی مانان، به ههشت...»

«ده توانیت منیش فیبر بکهیت وه کو تو بفیرم؟»

جۆناسانی نه ورهس له حه ژمه تی په ییردن به نه یینییه کی دیکه ته واری به دهنی ده لهرزی.

«ئه ی بۆ نا، ئه گهر له کانگای دلوه ههز بکهیت فیبر بیبت...»

«له کانگای دلوه تامه زۆری فیبر بوونم. که ی دهست پی بکهین؟»

«ههز ده کهیت ههر ئیستا دهست پی ده کهین.»

جۆناسان وتی: «دهمه وی ئه و جۆره فرینه فیبریم.»

نوریکی نامۆ له چاوه کانیدا دره وشایه وه «پیم بلئی... ده بی چیبکه م؟»

چیانگ به هیمنی ده ووا و به وردی چاوی بریبوه بالنده لاوه که.

«بۆ ههر شوینی بکهیت به هه مان خیرایی بیرکردنه وت له شوینه بفریت، سه ره تا ده بی وا به یینیته پیش چاوت که گه یشتوویت ته ئه و شوینه...»

هه ره وه کو چیانگ و تبوی، هونه ری ئه و کاره له وه دابوو که جۆناسان له کو ت و پیوه ندی جهسته ی خوئی ره هایت، ئه و جهسته یه کی در پژی باله کانی نه وه د و سی ساتیمه تر بو، له کاتی فریندا سنوره کانی دهریا زیاتری تینه ده په راند. ئه م هونه ره په ییردن بو به وه کی سه روشتی راسته قینه ی وه کو ژماره یه کی نه نو سه راه، که ی بیه وی ده توانی له ههر شوین و زه مانیکدا که مه به ستیتی دهر بکه وی.

په ییردن به م حه قیقه ته کاریکی قوولی له جۆناسان کرد. رۆژ دوا ی رۆژ

له سپیده ی سه حه رانه وه تا شه و درهنگان سه رگه رمی ئه م مه شقه بو، به لام هه وله کانی بیه ووده بوون.

چیانگ چه نده ها جار دو پاتی کرده وه: «پروا کردن به و حه قیقه ته له بیر خۆت به ره وه! بۆ ئه وه ی بفریت پیوستیت به په ییردن به جۆری فرینه که یه. ئه مه یس هه ره وه کو ئه وی دی وایه... ده ی سه ره له نوئی هه ول بد ره وه...»

سه ره نجام رۆژیکیان جۆناسان که لای که نار که وه وه ستابوو، چاوه کانی نووقان دیوو. بیر و هزی خوئی چر کرد بۆ وه. ناگه هان له کرۆکی قسه کانی چیانگ گه یشت «که واته راستییه که ی ئه وه یه که من نه وره سیکی بالا و نازادم!» ههستی شکومه ندی سه راپا گیانی ته نییه وه.

ناکا و گوئی له دهنگی چیانگ بوو هاواری کرد:

«زۆر چاکه!»

جۆناسان چاوی هه له یتا. خوئی و نه وره سه گه وره که، هه ردووکیان پیکه وه له گوئی دهریا یه کی ته ووا و جیاواز بوون. دره ختان سه ریان بۆ نا و ئاوه که شویر کرد بۆ وه. دوو خوئی زه رد له ژوو سه ریان وه توژی ئالسونییان به و نیوه دا ده پرژاند، چیانگ وتی: «دو اجار له بیرو که که گه یشتیت، به لام بۆ زالبوون به سه ره خودی خۆتدا؛ هیشتا ماوته...»

جۆناسان واقی ورمابوو «ئیمه له کوئیین؟»

نه وره سه گه وره که بی ئه وه ی به م سه ره زه مینه تازه یه سه رسام بیت وتی: «ئیمه له هه ساره یه کی دیکهین، هه ساره یه ک که ئاسمانه که ی سه وزه و دوو خوئی هه یه...»

جۆناسان به شادییه وه هاواری کرد: «سه رکه وتنم به دهست هیتا.»

له وه ته ی زه وییان به جیه یشتبوو تا ئه و ساته؛ ئه مه یه که م هاواری شادمانی بوو له زاری بیته دهری.

چیانگ وتی: «به لئی، بیگومان سه رکه وتن به دهست هیتا جۆن. ههر کاتییک زانیت چیت ده وی و چی ده کهیت؛ سه رکه وتن له سه ره ری ت چاوه ری ت

دهکات. دهرباره‌ی به‌سه‌ر خو دا زالبوونیش...

وهختی که گه‌رانه‌وه هه‌وا تاریک بسوو. نه‌وره‌سه‌کانی دی به‌چاوه ئالتوونیه‌کانبانه‌وه؛ به‌رینه‌وه ته‌ماشای جو‌ناسانیان ده‌کرد. ئەم نه‌وره‌سه‌کانه جو‌ناسانیان بینی چۆن له‌وه شوینه‌دا که پیشتر لیبی بوو؛ له‌چاو ون بوو.

کاتی نه‌وره‌سه‌کان پیروزیاییان لێ کرد؛ تاویک وهستا و ئینجا وتی: «من تازه پیم خستۆته ئەم دونیایه‌ی ئیوه‌وه! من هیشتا له‌سه‌ره‌تادام و، هاتووم تا له‌ئیوه‌وه شت فێربم!»

سۆلیشان که له‌نزیکیانه‌وه وهستا بوو وتی: «من گومانم له‌م قسه‌یه‌ت هه‌یه جو‌ناسان، چونکه ده‌هه‌زار سالیش ده‌بێ نه‌وره‌سیکم نه‌دیوه هینده‌ی تۆ شه‌یدا‌ی فێربوون بێ.»

خاموشی بالی به‌سه‌ر پۆله نه‌وره‌سه‌دا کیشا و، جو‌ناسان هه‌ستی به‌تۆزیک شه‌رم کرد.

چیانگ وتی: «گه‌ر به‌هه‌وێ ده‌توانیت پیش زه‌مه‌ن بکه‌ویت، تا‌کو بتوانیت له‌رابردووه‌وه بو‌تاینده و به‌پێچه‌وانه‌شه‌وه به‌فریت. ئەو کات ئاماده‌ی دژوارترین و به‌هێزترین قو‌ناغ ده‌بیت. ده‌توانیت به‌ره‌و به‌رزاییه‌کان له‌شه‌قعه‌ی بال بده‌یت و له‌مانای عیشق و میه‌ره‌بانی تیبگه‌یت.»

مانگیک تیبه‌ری، یان زه‌مه‌نیک که ده‌توت مانگیکه. له‌م ماوه‌یه‌دا جو‌ناسان زۆر شت فێربوو. به‌رده‌وام هه‌ر مه‌شقیکی نوێ ده‌هاته‌ گۆڕی، زۆر به‌خبرایی فێری ده‌بوو. ئەم قوتاییه‌ تایه‌تیبه‌ی نه‌وره‌سی مه‌زن وه‌ک ماشینیکی ئەلیکترۆنیی په‌روبالدار هه‌له‌ده‌ای بیر و ئەندیشه‌ی نوێ بوو.

ئاخریه‌که‌ی رۆژتیکیان چیانگ دیار نه‌ما. به‌ر له‌ ونبوونه‌که‌ی به‌هیمنی له‌گه‌ڵ هه‌موویاندا دوا. ئامۆزگاریی کردن که هه‌رگیز ساتیک چیه‌یه له‌ژیانیان به‌فیرۆی نه‌ده‌ن و، به‌رده‌وام خه‌ریکی فێربوون و مه‌شقی دژوار بن و، ته‌قه‌لا بدن زیاتر په‌ی به‌ریشه‌ی په‌نهانی بالایی و به‌رکه‌مالی به‌رن.

چیانگ وهختی ده‌دوا، باله‌کانی دره‌خشان و دره‌خشانت‌ره‌وه‌وه، سه‌ره‌نجام به‌را‌ده‌یه‌ک تابان بوون که له‌توانای هیچ نه‌وره‌سیکدا نه‌بوو چاویان تی بیری.

چیانگ دوا‌جار پرووی ده‌می کرده جو‌ناسان و وتی:

«جۆن، هه‌میشه عاشق به.»

ئیدی ئەمه دوا وشه بوون که له‌زاری هاتنه‌ ده‌ر.

نه‌وره‌سه‌کان کاتی هیزی بیناییان هاته‌وه به‌ر، چیانگ له‌چاو ون بوو.

به‌مجۆره‌ رۆژان ده‌هاتن و ده‌چوون. جو‌ناسان هه‌ستی ده‌کرد ناو به‌ناو یادی ئەو سه‌ره‌مهینه ده‌کاته‌وه که لیبی هاتبوو. ئەگه‌ر له‌وێ ده‌یه‌ک، یان ته‌نه‌ا سه‌ده‌یه‌کی ئەوه‌ی ئیره‌ی ده‌زانی، ژیا‌نی مانایه‌کی قوولتری ده‌بوو! له‌سه‌ر له‌که وهستا و تیفکری «ئایا ئیستا له‌وێ نه‌وره‌سیک نییه‌ بو‌ ره‌هایی له‌کو‌ت و پیوه‌ند ته‌قه‌لابدات و، مانای فرین قوولتر تی بگات له‌وه‌ی به‌ته‌نه‌ا گه‌شتیک بی‌ت بو‌ وه‌چنگه‌یتانی ورده‌ نانی ناو به‌له‌مه سه‌ولداره‌کان. ره‌نگه‌ نه‌وره‌سیکی وا هه‌بوویت و له‌سه‌ر ئەوه‌ی که به‌رامبه‌ر گه‌له‌ حه‌قیقه‌تی وتوو؛ ده‌رکرایت.»

جو‌ناسان چه‌ندی پتر له‌سه‌ر وانه‌کانی تیبگه‌یشتنی گه‌وه‌ری میه‌ره‌بانی به‌رده‌وام ده‌بوو، پتر بو‌ ناسینی گه‌وه‌ری عیشق ده‌کو‌شا؛ جۆش و خروشی گه‌رانه‌وه بو‌ سه‌ره‌مهینه‌که‌ی خو‌ی زیاتر له‌ ناخیدا زمانه‌ی ده‌کیشا. چونکه گه‌رچی هه‌موو رابردووی به‌ته‌نایی به‌سه‌ر بردووه‌ به‌لام و پرای ئەوه‌ش جو‌ناسان بو‌یه دروست بووه تا بیته‌ مامۆستا. ئەمه‌ ریبی شکوفه‌ی عیشقی بوو؛ ئەو حه‌قیقه‌ته‌ی که په‌ی پی بردووه‌ به‌و نه‌وره‌سه‌کانه رابگه‌یه‌نی که تامه‌زۆی هه‌لیکن بو‌ زانینی حه‌قیقه‌ت.

سۆلیشان که له‌-فرینی تیژ وه‌ک بیر- دا کارامه‌ بوو یارمه‌تی ئەوانی تری ده‌دا تا فێرن؛ به‌م بیروکه‌یه‌ی جو‌ناسان نیگه‌ران بوو. بو‌یه پیتی وت:

«جۆن، تۆ له گهله دهركراويت. ئىدى چۆن لهو بروايله دايت نه ورهسه كان گویت بۆ شل دهكهن؟! تۆ ئه و په ندهت بيستوه كه دهليت: (ئه و بالندهيه ي بهرتر بفرئ؛ دوورتر دهبينئ) ئه مه په نديكي راسته. بالنده كانى زىدى تۆ له سه ر زه مين وه ستان و سهريان بۆ خواره وه شوڤر كردۆته وه و بهرده وام له ناو خوڤاندا شهرو شوڤر يانه. ئه وان هه زاران ميل له بهه شته وه دوورن. تۆش ده ته وئ له وپوه بهه شت بهدى بكه ن! جۆن ئه وانه ناتوان ته نانه ت نووكى بالئ خوڤشان بهدى بكه ن! ليره بمينه ره وه. يارمه تيبى ئه و نه وره سانه بده كه تازه هاتونه ته ئيره، ئه و نه وره سانه ي هيج نه بئ له قسه كانت دهگه ن.»

ساتيک پاما و پاشان وتى: «گه ر چيانگ بۆ دونيا ديري نه كانى خوئ بگه رابايله ته وه؛ چ ده بوو؟ تۆ ئيستا له كوئ ده بوويت؟»

جۆناسان مايله وه و له گه ل ئه و بالنده نا ده ستى به كار كرد كه تازه گه يشت بوون. ئه و بالنده نه ي كه له فيربوونى وانه كانياندا گه لئ زيرك و وريا بوون. به للام ئه و نه و نه دى نه برد هه سته ديري نه كه ي سه رى هه لدايله وه و تيفكرى؛ هه ر چۆنيك بيت يه ك دوو نه وره س له سه ر زه وى ده بينيته وه كه ئاماده گيى فيربوونيان لا هه بيت. هه ر له و رۆژه وه كه تيايدا دهركرا؛ گه ر چيانگ فرىاي بكه وتايله و په لى بگرتايله، ئيستا زۆر زياترى ده زانى.

سه ره نجام وتى: «سۆليشان، ده بئ بگه ر پيمه وه، قوتابيه كانى تۆ باشن و دواتر ئه وان ده توان له فير كردنى بالنده كانى تر دا يارمه تيت بده ن.»

سۆليشان ئاخىكى هه لكيشا، به للام ئه مجاره يان مشتومرى له گه ل نه كرد. ته نها وتى: «گه ر ئيره جئ بهيلايت زۆرت بير ده كه م.»

جۆناسان به سه ر زه نشت بيه وه وتى:

«سۆلى، چۆن وا ده لئى؟ ئه ي تيكۆشانى رۆژانه ي ئيمه بۆ چييه؟ ئه گه ر خوشه ويستيبى نيوان ئيمه به سترابيتته وه به شتى وه ك كات و شوپنه وه؛ كه واته وه ختئ به سه ر كات و شوپندا زال بووين؛ هاوړتپه تيمان له نيو

ده چيئ؟! وه لئ زالبوون به سه ر شوپندا، واته كه ئيمه (ئيره) ره ها بكه ين. زالبوون به سه ر كاتيشدا واته ره ها كردنى (ئيستاستا). تۆ له و بروايله دا نيت كه ده شئ ئيمه جار جار له نيوان ئيره و ئيستادا يه كترى بينين؟»

سۆليشانى نه وره س، بئ ئه وى بيه وئت بزبه كه ي ها تئ. به ميهره بانبييه وه وتى: «تۆ ئه ي بالنده ديوانه كه، ئه گه ر له سه ر رووى زه وى تا قه نه وره سپي ك هه بئ بتوانئ نه وره سپيكي دى فير بكات چۆن له دووربى هه زار ميله وه بينئ، بيتگومان ئه و نه وره سه هه ر جۆناسانه.»

ئينجا چاوى برييه له كان و وتى: «مالئاوا جۆن، ئه ي هاوړتپه كم.»

«مالئاوا سۆلى، به ئوميدى

ديدار.»

له م كاته دا وئنه ي گه له نه وره سى كه نار ده ربا ها ته پيش چاوى. جۆناسانى دنيا ديدة هه ستى ده كرد مشتتيك په ر و ئيسقان نييه، به لكو نمونه يه كي كاملى ئازادى و فرينى بئ سنوره.

فليچه رليندى نه وره س هيشتا له هه ره تى لاويدا بوو، به للام ده يزانى كه تاكو ئيستا گه له له گه ل هيج بالنده يه كدا

به و دلرپه قى و توندوتبشيه ره فتارى نه كردوه وه كو به رامبه ر ئه م كردبان. به تورپه بيه وه له دلئى خويدا وتى: «هه رچييه كم پئ ده لئين با بيلين» به ده م فرينه وه به ره و گاشه به رده دووره كان، به رچاوى ليل بوو «فري زۆر له وه زياتره كه به ته نها بال به يه كدادان و ئه ملاولا كردن بئ. ته نانه ت... ته نانه ت

رووشاندوو، به لّام بهرامبهر ئەم پيشنيازه دلّرفينه ناتوانی درۆ بکات.
 بۆيه بهنرميبهوه وتی: «به لّی حەز دەکەم.»
 بالنده تابانه که بهدنگیکی پر له ميهره بانيبهوه وتی:
 «کهواته وهره پيشهوه فليچه، با له فريني نزمهوه دهست پي بکهين.»

ميشووله يه كيش نهوهی پي دهكری! ههر نهوهنده بهدهوری گهورهی
 نهورساندا خولانهوهيهکی لارم نهنجام دا، نهویش ههر بو گالته، كهچی بوو
 بههوی نهوهی له گهله دهبرکريم! ئەمانه کوترن؟ نابینان؟ بېر لهوه ناکه نهوه
 چهند شکومه ندييه گهر هه موومان فيري فريني راسته قينه بين؟!»

«بهلامهوه گرنگ نيبه بېر له چی دهکهنهوه. فيريان دهکهم فرين يانی
 چی. ئەگهر نهوان خوازباری ئەو جوهره ژيانهه نهوا من دژيم. دهبي وایان لی
 بکه م په شيمان بينهوه...»

گوئی له دهنگیک بوو، وهک نهوهی له ناخيبهوه سهري هه لداين،
 دهنگیکی ناسک و هيمن بوو، بهلام مووچرکيکی به له شيدا هيتا و بووه
 هوی نهوهی له ههوادا له تریک بدات.

«فليچهري نهورسه! نهوهنده له گه لياندا دلّرهق مه به. نهورسه کانی دی
 بهدهرکردنی تو ته نهها ئازاری خو بان داوه و، رۆژیک دی بهو کردهوهيهی
 خو باندا بچنهوه، ئەوانيش نهوه بين که ئیستا تو دهيبينیت. له گه لياندا
 سنگفراوان به و یارمه تيبان بده تا تيبگهن.»

لهولای نوکی بالی راستيهوه، له دووريبهکی کهمهوه، تابانترين
 نهورسهی سپی دونه دهفری. بی نهوهی خو ماندوو بکات سووک
 دهفری. بی نهوهی بالیک له باله کانی بجوولین و، بههه مان خیرایی
 فرینی فليچه که لهوه دهچوو دوا خیرایی بیت.

بو تاویک بالنده لاوهکه ناشيفته و سهرسام بوو.

«چی روو دهدا؟ شیت بووم؟ یان مردووم؟ ئەمه چيبه؟!»

دهنگه هيمنه که بوو به راست و ئارامانه پرسیی:

«فليچه رلیندی نهورسه! ئایا حەز دهکەیت بگه یته بلندايبهک له فریندا
 که تیايدا گهله ببه خشی و، فيربیت و، رۆژیک بگه پیتتهوه لایان و
 یارمه تيبان بدهیت؟»

فليچه بیری کردهوه گهچی گهله دلّيان بريندار کردوو و ههستيان

بهشی سییبه م

جۆناسان کاوه خۆ به سهر گاشه بهرده دووره کانداه سووراپیه وه و راده ما. له دلی خۆیدا وتی «ئه م نه وره سه بچکۆله شله زاوه قوتاییه کی نمونه بییه بو فرین. له هه وادا به هیتر و سووک و تیژفر بوو. به لام له وانه گرنگتر نه و نه نگیزه قووله ی ناخیتی که بو فیروونی فرین هانی ددها.»

ئه وه تانی به سیمایه کی خۆله میشی نادیاره وه وهک زریان توند وروژی هینا. ئینجا به خیرایی سه د و په نجا میل له کاژیریکدا به لای مامۆستاکه یدا تیپه ری. ئینجا بو وهرچه رخانیککی ئارام و ستوونی هه ولئیککی تری دا، دهستی به ژماردن کرد تا شانزه، به دهنگی بهرز دهیژمارد.

«ههشت... نو... ده... ته ماشاکه جۆناسان، خه ریکم له گه ل بادا پیئشیرکی ده که م، یانزه... من ده مه وی فیرو و هستانه جوانه کانی تو و خیراییه کانی تو ب... دوانزه... به لام ئاخ... نه فرته... من ناتوانم... سیانزه... ئه م سێ ژماره یه... چوارده... ئاخخ...»

فلیچهر له داخی ئه وه ی هه وله که ی شکستی هینا؛ تووره بوو، ههستی کرد دواکه و تووه، بۆیه به دهم هاواره وه به توندی له وهرچه رخانیککی پیچه وانه دا له تریکی دا و، سه ره نجام به دهم هه ناسه برکیوه سه د پی له خوار مامۆستاکه یه وه خۆی گرت هه.

«جۆناسان، پیده چی تو وهختی خۆت له گه ل مندا به فیرو بدهیت! من زیاد له پیویست گیتزم! زیاد له پیویست ده به نگم! هه ر له کۆشش و ته قه للام؛ که چی ناگه مه مراد!»

جۆناسانی نه وره س له به رزاییه که وه ته ماشای کرد و سه ری راوه شانده و وتی: «تا ئاوه ها به گرژییه وه هه لمه ت بو سه ره وه به ریت، بیگومان ناتوانیت بگه یته مراد. فلیچهر تو له سه ره تای فریندا چل میلته له کاژیریکدا به فیرو دا! ده بی له سه رخۆ ئه و کاره ئه نجام بدهیت! ریک و قایم به؛ به لام له سه رخۆت به، ئه مه ت بیڕ نه چی!»

خۆی گه یانده ئه و شوینه ی نه وره سه لاوه که ی لییه.

«ئیسنا وه ره با پیکه وه هه ول بدهین. ته ماشای شالا و بردن بو سه ره وه بکه. سه ره تاهه کی ئاسان و نه رم.»

له ماوه ی سێ مانگدا جۆناسان بووه مامۆستای شه ش قوتایی، که هه موویان له گه له ده رکرا بوون؛ چونکه سه ودا سه ری ئه م بیرو که سه ره نوئییه ی فرین بوون: «فرین له پیناوی له زه تی فریندا» به لای ئه مانه وه به رزفرین ئاسانتر بوو له تیگه یشتنی هۆی په نهانی پشت ئه و فرینه.

«هەر یه کیتیک له ئیسمه وینه یه کین له نه وره سی مه زن، وینه یه ک له بی سنووری و نازادی»

جۆناسان له رۆخ ده ریا ئەم قسانه ی بۆ ده کردن.

«فرینی باشیش ههنگاو یکه بۆ تیگه یشتن له سروشتی راسته قینه مان. ده بی ته واری ئەو شتانه له نیو به رین که ده ست و پیمان کۆت ده که ن. ئەمه ش ئامانجی ئیسمه یه له مه شقی تیژفرین و کاوه خۆفرین و فهزا برین...»
خه ویتی کۆول چوه چاوی قوتابییه کان: چونکه ته واری ئەو رۆژه به ئاسمانه وه بوون، شه یدای مه شق بوون، چون خیرا و خرۆشینه ر بوو. فیروونی هه ر وانه یه کی نوێ له تینویتی دی ده شکان دن. به لام شتاقیان، ته نانه ت فلیچه رلیندی نه وره سی ش، نه گه یشتبوونه پله ی فرین به خیرایی بی ر، که به با وری ئەوان فرینی راسته قینه یه. جۆناسان هه موو جارێ دووپاتی ده کرده وه: «ته واری جهسته تان؛ له م نووکی باله وه تا ئەو نووکی بالتان، بریتییه له بیرتان که ده توانن له شیوه یه کدا ببینن. که ی زنجیره کانی بیرتان پساند، زنجیره کانی جهسته شتان ده پس.»

به لام وێرایی ئەوه ی جۆناسان په نای بۆ پتر له وه سیله یه ک ده برد بۆ ده رپرینی بیروراکانی، که چی به لای نه وره سه کانی تره وه ته کانی له ئەفسانه یه کی شیرین ده چوون و، هه ندێ جار له کاتی قسه کانی جۆناساندا: ئەوان خه وه ده بیردنه وه.

دوای مانگیک جۆناسان وتی: «وه ختی گه رانه وه بۆ ناو گه له هاتوه»

(هنری کالڤین) ی نه وره س وتی: «ئیمه ئاماده نین! قبوولمان ناکه نه وه! ئیمه ده رکراوین! ناچار نین بۆ شوینیک برۆین تیایدا پیشوازیمان لی نه که ن. وایه نیه؟»

جۆناسان وه لامی دایه وه: «ئیمه نازادین له وه دا بۆ هه ر کوئیه ک بچین و، چۆنمان بویت ئاوه ها بین.»

ئینجا له سه ر له که وه به ره و خۆرئاوا، به ره و سه رزه مینی گه له له شه ققه ی

بالی دا. قوتابییه کانی توژیک شله ژان، چونکه یاسای گه له ده ئیت ته وه ی که ده رکرا بۆ نییه هه رگیز بگه ریته وه. ده هه زار سالی شه ئەم یاسایه نه شکیتراوه.

یاسا ده بوت: بمیننه وه.

جۆناسان ده بوت: برۆن.

جۆناسان نزیکه ی میلیک له و ناوه دوور که وتبووه. ئەگه ر ئەمان به مجۆره دهسته و ئەژنۆ دابنیشن، ئەوه نده نابات ته نها خۆی ده گاته لای گه له ی شه رانی.

فیلچهر بیده نگیه که ی شکاند و وتی: «باشه، مادامه کی ئیمه خۆمان به به شیک له گه له نازانین، ناچار نین گوێرا په لی یاسا کانی شه ی بین. به لام له هه موو باریکدا وا چاکتره ئیمه ش له گه لیدابین، تا کو ئەگه ر شه ریک رووی دا بتوانین یارمه تی بدین.»

به مجۆره به ره به یانی ئەو رۆژه هه شت نه وره س به دوو دهسته، که ده توت دوو پارچه ی ئەلماسین، هاو بالی یه کدی له خۆرئاوا دا له شه ققه ی بالیان دا، خیراییان سه د و سی و پینج میل بوو له کارتی کدا. هه موو پیکه وه گه یشتنه شوو رای که ناری گه له. جۆناسان له پیشه وه بوو. فلیچه ری چالاکی ش لای بالی راستیه وه، هنری کالڤین که دلاوه رانه ده کۆشا لای بالی چه پییه وه بوو. ئینجا هه موو به هیمنی به لای راستدا وه رچه رخان. ده توت بالنده یه کن داده به زی... وه رده چه رخی... داده به زیتسه وه. (با) قامچی لییان ده دا.

په یدا بوونی ئەم پۆله نه وره سه تازه یه له ئاسمانی گه له دا چون خه نجه ریکی گه وره هه راوزه نای ژیا نی نه وره سانی لیک ترازان د و هه شت هه زار چا و بی پیلوونان به سه رسامییه وه روانییانه ئەو نه وره سانه.

تا که تا که هه ربه کیتیک له هه شت بالنده که به توندی و له وه رچه رخانیک ی ته واودا، به ره و سه روو و روژمیان برد و له م سوورانه وه یه یاندا خیرایی خۆیان

بنوشتیتیتیه وه به بیج ئه وهی له سه ره لمه که وه تا هه ور و، له هه وره که وه بۆ سه ره لمه که تاقه جارێک چیه به له کانی لیک بدات.

چارلز رۆلاندی نه وره سیش له بلندا بی کیهوای مه زنه وه توانی بۆ به رزی بیست و چوار هه زار پی بفری و، پاشان له ئاوریشمی هه وای فینکدا به سه رسامی و شادییه وه دابه زی، له سه رمانا له شی شین هه لگه رابوو. بریاریشی دا که بۆ رۆژی تاینده به رزتریش بفری.

فلیچهری نه وره س، که هیچ یه کیک وهک ئه و عاشقی هه وای برین نه بوو؛ سه رکه وتوانه شانزده هه مین سوورانه وهی ئارامی ستونیی خۆی ئه نجام دا. رۆژی دواتریش به سێ ته قله سه رکه وتنه که ی خۆی گه یانده لووتکه و، له بهر تیشکی خۆره تاودا و له بهر دیدیه ئه و نه وره سانه ی که ناردا که به دزییه وه ته ماشایان ده کرد؛ په روباله سپیه که ی ده دره وشایه وه.

جۆناسان به رده وام لای یه کیک له قوتابییه کانی بوو، شتی بۆ روون ده کردنه وه، پیتش نیازی ده خسته به رده میان، ره ق بوو له گه لیاندا و رینوتینی ده کردن. هه ر بۆ سه رگه رمی، له شه و و هه ور و تۆف و کپتوه دا له گه لیاندا ده فری و، هاوکات له گه ل ئه مانه دا؛ نه وره سه کانی گه له بی ده سه لاتانه

که م کرده وه و به هیوری له سه ره لمه که نیشته وه، ئینجا هه ره که رۆژانی دی جۆناسانی نه وره س سه بارهت به فرینه که یان دهستی به ره خنه گرتن کرد. به ته وسپکه وه وتی: «سه ره تا هه مووتان له نیشته وه دا که مپیک خا و بوون...»

وهک پریشکی تاگر ژاوه ژاوه که وته نیو گه له وه.
«ئه مانه ئه و بالندانه نین که له گه له ده رکران؟! ئه وه تانی گه راون ته وه!»
به لام ئه مه... ئه مه ئه قل نابیری.»
پیتشینییه کانی فلیچهر له مه ر شه ره وه؛ له نیو سه رسامی گه له دا ون بوو.

چه ند نه وره سیکی لاوتر وتیان: «زۆر چاکه، گریمان ئه مانه ده رکران، ئه ی له کوئ ئه م فرینه فیربوون؟!»

کاژیرتیکی خایاند تا په یامی «گه وره ی گه له» به نیویاندا بلا بووه:
«ئه فه رۆزیان بکه ن. هه ر نه وره سیکی له گه ل نه وره سیکی ده رکرادا بئاخفت، ئه ویش ده چپته ریزی ده رکرانه وه. هه ر نه وره سیکی بایه خ به نه وره سیکی ده رکراد بدات، مانای وایه یاسای گه له ی شکاندوه.»

نه وره سه کان به په روبالی خۆله میتشییه وه پشتیان کرده جۆناسان و هاوڕێکانی. به لام جۆناسان گوئی به وه نه دا. هه ر ریک له سه روو شوو رای که ناروه مه شقی ده کرد. بۆ یه که م جاریش به ره قیه وه ره فتاری له گه ل قوتابییه کانی دا ده کرد تا زیاتر هانیان بدات.

جۆناسان قیژاندی: «مارتنی نه وره س! تو وتت که فرینی خیرای نزم ده زانیت. تا ئه و ده مه ی نه یسه لمیتیت واته نایزانی! ده ی بفره!»

به مجۆره، مارتن ویلیه م، نه وره سه بچووک و هیمنه که، تا له تیغی نیگای مامۆستا که ی هه لئ، له شوینی خۆی وه ها راپه ری که خۆشی سه ری سوورما و، دهستی به نمایشیکی ئه فسووناوی فرینی خیرای نزم کرد. له کزترین شه مالدا؛ توانی بۆ گوژم و نیشته وه ی دووباره، باله کانی

لهسه زهوی له دهوری یه کدی کۆدهبوونهوه. وهختی فرین کۆتایی دههات؛ قوتابییهکان به نازادی بهسه لمه کهدا بلاو دهبوونهوه و، تا دههات باشتر گوئیان بۆ قسه کانی جۆناسان شل دهکرد. هزری وا سهیر و بهجوشی له کهلهدا بوو که نهیاندتهوانی لیتی حالی بن. بهلام ههر چۆنیک بوویه له هندی لهو هزرانهی تیدهگه یشتن.

شهوان هیدی هیدی ئهلقه یه کی دی بهدهوری ئهلقه ی قوتابییهکاندا دروست دهبوو. ئهلقه یهک لهو نهورهسانهی که خوازباری فیروون بوون و،

له دور تاریکیدا چندان کاژیر گوئیان شل دهکرد و، نهیاندتهویست کهس بیینان یان بیینرین و پیش ئهوهی خۆر ههلبی ون دهبوونهوه.

رێک مانگیک پیش گهراوهبوو که بهکه م نهورهس گهلهی جیهتشت و یستی فیتری فرین بیت، ئه م کاره بووه هۆی دهکردنی تیرانس لۆویل-ی نهورهس و تاوانبارکردنی بهشکاندنی یاسای گهله، ئه میش بوو بهههشتهمین قوتابی جۆناسان.

شهویکی تریش کیرک مایناردی نهورهس له گهله دهپهیری و بهدهم

گاگۆلکیوه لهسه لمه که بالی چهپی بهسه زهویدا دهکیشا و لهبهردهم جۆناساندا کهوته سه چۆک.

بهدهنگیکی لهرزۆکهوه وتی: «بارمه تیم بده.» دهتوت له سه ره مه رگدایه «له م دونیا یه دا له هه موو شتیک زیاتر عاشقی فرینم...»

جۆناسان وتی: «کهواته هه لسه و پیشم کهوه، لهسه زهوی بهرز بهروه و، له گه ل مندای بکهوه فرین، دهی با دهست پی بکهین.»

«بهلام ئه ی نابینیت؟ بالم... ناتوانم بالم بجوولینمهوه»

«مایناردی نهورهس! تۆ ئه و نازادییهت هه یه که خودی خۆت بیت، خودی راسته قینهت، لیره دا و ههر ئیستاش. هه یج شتیکیش ناتوانی بیته کۆسپی سه ریت، ئه مه یه یاسای راسته قینهی نهورهسی مه زن.»

«دهتهوی بلتی که من دهتوانم بفرم؟!»

«من دهلیم که تۆ نازادیت.»

بهسانایی و چاپوکی؛ کیرک مایناردی نهورهس باله کانی کردهوه و پی هه یج خۆماندوو کردنیک، له هه وای شهوی ئه نگوسته چاودا دهستی کرده فرین. گهله له قریبهی ئه و راپهیری، له بهرزبی پینج سه د پتوه، تا ئه و رادهیهی که له توانیدا بوو هاواری کرد: «من دهتوانم بفرم! گوئی بگرن من دهتوانم بفرم!»

له گه ل هه لاتنی خۆردا نزیکه ی هه زار بالنده له دهروهی ئهلقه ی قوتابییهکان وهستان و بهتاسوقهوه تهماشای مایناردیان دهکرد. ئه مانه بهلایانهوه گرنگ نهبوو بیینرین یا نه بیینرین، گوئیان شل کردبوو تا په ی به وشه کانی جۆناسانی نهورهس بهرن.

جۆناسان سه بارهت شتی زۆر ساده دهوا، سه بارهت بهوهی هه موو نهورهسیک مافی ئه وهی هه یه که بفریت و، نازادی سروشتی راسته قینه یه تی و، هه رچییهک له بهردهم ئه م نازادییه دا بیته کۆسپ پیوسته له ناو بیر، ئیدی ئه و شته دابونه ریت بی، یان بیروباوهیری هه یج و

پوچ و، یان هەر کۆت و پێوهندیکی دی.

دهنگیتک له نێبو ئاپۆرهوه بهرز بۆوه:

«تهنانهت گهر یاسای گهلهش بێ؟»

جۆناسان وتی: «تاقه یاسای راسته قینه ئه و یاسایه که ئیمه بهره و نازادی رینمایی دهکات، بهتهنها ئه مه یاسای راسته قینه یه.»

دهنگیتکی دی بلند بۆوه: «چۆن چاوه ریتی ئه وه ده کهیت که ئیمه هه موومان وه کو تو بفرین؟ تو نه وره سیکی بههره مند و خوداییت و، له بالندهکانی دی بهرزتریت.»

جۆناسان وهلامی دایه وه: «ئه ی فلیچه ر و لۆویل و چارلز رۆلاندا! ئه وانیش هه ر بههره مند و خودایین؟ هه چیان له تو زیاتر نییه و، ههروه ها منیش. تاقه جیاوازی راسته قینه ئه وه یه که ئه وان خه ریکن له ئامانجی بوونی خۆیان تیدهگه ن و له و پیناوه دا کار ده که ن و هه ولده دن.»

قوتابییهکانی جۆناسان، جگه له فلیچه ر، به گران له وه حالی ده بوون. نه یانده زانی که نه ئینی کاره که یان هه ر ئه وه بوو که ئه نجامیان ده دا.

رۆژ به رۆژ ژماره ی نه وره سان له زیاده بووندا بوو، دههاتن تا پرسیار بکه ن و، خه وشهکانی خۆیان بزائن و، فیری شهیدایی بن.

به یانییهکیان، پاش مه شقی تیژ فرین، فلیچه ر به جۆناسانی وت:

«له نێبو گه له دا وا باوه که تو ئه گه ر کوری نه وره سی مه زن نه بیت؛ که واته هه زاران سال پێش سه رده می خۆت که وتویت.»

جۆناسان ئاخیکه هه لکیشا. بیری کرده وه که ئه وان له بهر ئه وه ی تیناگه ن تو به ئه هریمه ن یا به زدان ده زانن.

«تو ده لێی چی فلیچ؟ ئایا ئیمه پێش سه رده می خۆمان که وتوین؟»

فلیچه ر پاش بیدهنگییهکی درێژ وتی: «چاکه، ئه مجۆره فرینه ئه سته م نییه، هه رکه سیک بیه وئ ده توانی فیربیت. ئه مه چ په یوه ندییه کی

به سه رده مه وه هه یه. ده شی پێش دابونه ربه ته کۆنه کان که وتبین و، له دۆزینه وه ی شیوازیکی نویی فریندا پێش زۆربه ی نه وره سانی ده ربا که وتبین.»

جۆناسانیش که بو په رینی پینچه وانه و سووک و کورت سووری ده خوارد وتی: «ئه مه قسه یه که زۆر باشت له و قسه یه ی که ده لێ ئیمه پێش سه رده م که وتوین.»

هه فته یه ک تینه په ری که کاره ساته که رووی دا. فلیچه ر شیوهکانی فرینی خیرای بو ده سته یه ک له قوتابییه تازهکانی نمایش ده کرد. فلیچه ر تازه به گۆشه وه له بهرزایی هه وت هه زار پێوه دههاته خوار و، ههروه کو تیره سستیره یه کی خۆله میشی چه ند پێ له سه روو که ناروه تیژ تیده په ری؛ وهختی بالنده یه کی لاو که یه که م فرینی سووکی خۆی فیر ده بوو، به دوای دایکیدا ده گه را؛ هاته به رده می، فلیچه ر لیندی نه وره سیش بو ئه وه ی خۆی به و نه وره سه بچکۆله یه دا نه کیشیت؛ له ده یه کی خوله کیتکا زۆر به توندی به لای چه پدا وه رچه رخوا. به خیرایی زیاتر له دووسه د میل له کاتیریتکا خۆی به گاشه به ردیکه درنال درنالدا دا. ده توت گاشه به رده که ده رگایه کی قورسی دیو ئاسایه و جیهانیکی تری به روودا والا کرده وه. ترس و لهرز و تاریکی رپچکه ی بو ده روونی خۆش کرد و، پاشان مه له ئاسا که وته ئاسمانیکی پیوار و سه یر و سه مه ره وه، له یادی خۆی ده برده وه، بیری ده که وته وه، له یادی خۆی ده برده وه، ترسا و... غه مگین و په شیمان بوو، فره په شیمان. سه دایه ک وه ک سه دای یه که م رۆژی بینی جۆناسان له ره وانیدا دهنگی دایه وه...

«فلیچه ر، هونه ر له وه دایه ئیمه تهقه لا بکه ین تا له کۆت و پێوهندهکانی خۆمان رزگارمان بێ.»

ئه مه ش به رتگیایه کی دروست؛ نه ک کتوپر. هیشتا ماومانه به نێو گاشه به رده کاندای گۆزه ر بکه ین.

به لّام له ئايندهدا ئه وهش ئه نجام ده دهين.»

«جۆناسان!»

مامۆستا كه ي گالته ئامبزانه وتى: «ناويكى تريم هه يه؛ كورى نه وره سي مه زن.»

«ليتره چي ده كه ين؟ گاشه به رد!! من نه مردووم؟... ئايا... من نه مردووم؟»
«ئو... فليچ، به سه، بيري بكه ره وه، ئه وه تانچي قسه م له گه ل ده كه يت، كه واته ماويت و نه مردوويت، وانبييه؟ هوي ئه وه بو له پريكدان ئاستي بيري خوت كوري. ئيستاش له هه لئار دندا سه ره ستيت؛ ده توانيت ليتره به م ئاسته وه بمبسته وه كه گه لي به رزتره له و ئاسته ي تپه پهراندووه، يان ده توانيت بگه رپيسته وه و سه رگه رمي فير كردني پوله نه وره سه كه ببسته وه. گه وره كان هيواخواز بوون دو چاري به لايه ك بووبيت، به لّام ئيستا هه ر رووره شيبان بو ماوه ته وه و، نازان له داخدا چي بكن.»

«بيگومان هه ز ده كه م بگه رپه وه لاي پوله نه وره سه كه، هيشتا به گوته ري پيوست قوتاييه كانم فير نه كردووه!»

«زور باشه فليچهر، بيريته كه ده مانوت جهسته بريتييه له و بيري كه به يه كه هه ته ده باره ي...؟»

فليچهر سه ريكي راوه شانده و باله كانى كرده وه و، ناكاو ته ماشاي كرد به سه ر ئاسمانى مۆلگه ي نه وره سانى گه له وه يه. كه بو يه كه م جار خوي راته كانده؛ قريوه و هه را و زه نا له ئاپوره هه لسا.

«زيندووه! مردبوو! كه چي ئيستا زيندووبوته وه! كورى نه وره سي مه زن هه ر ئه وه نده نووكي بالي خوي ليخشانده؛ ئيتر زيندووي كرده وه!!»

«نه ئه وه كوفره! ئه وه نه وره سه شه يتانه! شه يتانه و هاتووه تا يه كي تبتي ريزه كانى گه له ليك بتراز يتيت!»

ئهم رووداوه ترسي خسته دلي ئه و چوار هه زار نه وره سه وه كه له ده وري يه كدي خريبوونه وه. واقيان ورمابوو. هاواري «شه يتانه!» وهك زيباني

تۆفانئىكى دەربايى له گەروويانەو بەرز دەبۆو. چاوەكان گريان لى دەبارى و، دەنووكەكان تىژ و برىندە ببون، نيازبان بوو فليچەر لەناوبەرن؛ هەموو پىكەو شالاويان هينا. جۆناسان پرسى: «فليچەر، بەباشى دەزانىت ئىره جى بهيلين؟»

«منيش وام پى باشە.»

له چاوترووكانىكدا نيو ميل له گەله دوور كەوتنەو، گەله بەحەپەساوى دەنووكى بەباق و برىقيان بەرەو ئاسمانى چۆل داچەقاند.

جۆناسان بەحەسرەتەو وتى:

«نازانم بۆچى، دژوارترین كار لەم دونيايەدا ئەوەيه بەلندەيهك قەناعەت پى بكەيت كە ئازادە. گەر بۆ ماوەيهكى كەميش خۆى ئەو تاقى بكاتەو؛ دەزانى كە ئەمە راستە! بۆچى قەناعەت پىكردنى يەكئىكى دى بەم حەقيقەتە ئەمەندە دژوارە!!»

فليچەر هيشتا هەر چاوى سەرسامى دەترووكاند، پرسى:

«تۆ چىت كرد؟ ئىمە چۆن گەبشتينە ئىره؟»

«ئەى تۆ نەتوت حەز دەكەم له گەله دوور بكەومەو؟»

«بەلى بەلام ئەى تۆ...»

«ئەمەش مەشقىكى دىكەيه فليچەر...»

تا بەر بەيان گەله ئەو بى ئاوەزىيەى خۆى لەبىرچۆو. بەلام فليچەر لەبىرى نەچۆو.

«جۆناسان، بىرته سەرۆختىك چىت دەوت؟ دەتوت دەبى گەلهكەمان ئەوئەندە خۆشبووت كە بگەرتينەو بۆ لايان و يارمەتییان بەدين تا فىرین؟»
«بەلى.»

«من سەبىرم لىدى. تۆ چۆن دەتوانىت كۆمەلەك بەلندەت خۆش بووى؛ كە

ئەوئەندە نابى ويستيان بتكوژن؟»

«فليچ. تۆ ئەو شتەت خۆش ناوى تىاياندا. بىنگومان تۆ پقت له لايەنى بەدى و نەگرسىيه تىاياندا. بەلام دەبى بزانيت چۆن نەورەسە راستەقینەكەيان تىدا دەبينىت؛ واتە ئەو لايەنى باشىيهى كە له دەروونى هەمووياندا هەيه و، يارمەتییان بەدەت تا ئەو باشىيه له ناخى خۆياندا بدۆزنەو. ئەمە تىروانىنى منە بۆ خۆشەويستى. دۆزینەوئەى ئەم پىيەش شتىكى جوانە. بۆ نمونە دىتەو ياد، بەلندەيهكى لاوى سەرسەخت كە ناوى فليچەر لىندى نەورەس بوو، له گەلهى خۆى دەرکراوو، ئامادە بوو تا مردن له گەل گەلهدا بچەنگى و بناغەى دۆزەخىكى تال لەسەر گاشەبەردەكان بۆخۆى داپرتىت. بەلام ئەوئەنانى ئىستا و لىره بەهەشتى خۆى خولقاندوو، و رابەرتىيى گەلهش دەكات بۆ ئەم پىيه...»
فليچەر تەماشايەكى مامۆستاكەى كرد و، بۆ تاويك ترس له چاوانيدا نىشت.

«من رابەرتىيى بكەم؟ مەبەستت چىيه؟ من بىمە رابەر؟ لىره تۆ مامۆستايىت... ناتوانىت جىمان بەيليت.»

«ناتوانم؟! تۆش لەو بروايەدا نىت كە دەشى گەلهى دىكە هەبن، فليچەرى دىكە هەبن، له رىگاياندا بەرەو رووناكى؛ له ئىسە زياتر پىوستىيان بەمامۆستا هەبىت؟»

«بەلام من؟ جۆن، من تەنھا نەورەسىكى ئاساييم و هىچى تر، بەلام تۆ...»

جۆناسان قسەكەى پى برى: «... تاقانەى نەورەسى مەزىم!»

جۆناسان ناخىكى هەلكيشا و روانىيه دەريا و وتى:

«تۆ ئىتر پىوستىيت بەمن نىيه. تۆ پىوستىيت بەدۆزینەوئەى خودى خۆتە، هەر رۆژە و شتىك زياتر. نەورەسە راستەقینەكە؛ واتە فليچەر، نەورەسە ئازادەكەى ناو ناخت، ئەو مامۆستايەى تۆيه. تۆ پىوستىيت

و، گه‌یشته کن ده‌سته‌یه‌ک قوتابی‌ی نوئی که له گه‌له ده‌رک‌رابوون و تامه‌زرۆی یه‌که‌م واته بوون.

به‌سه‌نگینی‌یه‌وه وتی:

«سه‌ره‌تا ده‌بی ئه‌وه تیب‌گه‌ین که هه‌ر نه‌وره‌سی‌ک خه‌یالی‌کی بی سنووری نازادی‌یه، وینه‌یه‌که له نه‌وره‌سی مه‌زن، سه‌رانسه‌ری به‌ده‌نی ئیوه‌ش؛ واته له‌م نووکی باله‌وه تا ئه‌و نووکی بال‌تان؛ شتی‌ک نییه‌ جگه‌ له‌و بیرو‌که‌یه‌ی هه‌تانه‌ ده‌رباره‌ی جه‌سته‌ی خوتان.»

نه‌وره‌سه‌ لاوه‌کان به‌سه‌رسامیی‌یه‌وه ته‌مانشایان ده‌کرد. بی‌ریان کرده‌وه؛ ئه‌م قسانه‌ فه‌رمانی‌ک نین بۆ فرین به‌ده‌م سوورانه‌وه‌وه.

فلیچه‌ر ئاخیکی هه‌ل‌کی‌شا و که‌می‌ک له نه‌وره‌سه‌کان پامه‌ و به‌رده‌وام بوو:

«هوم... ئاه... زۆر چاکه... ده‌ی با ده‌ست به‌فرینی‌کی نزم بکه‌ین.»

به‌ناسین و تیب‌گه‌یشتن و ئه‌زمونی ئه‌وه.»

پاش تاوی‌ک، جه‌سته‌ی جو‌ناسان له هه‌وادا شه‌پۆلی ده‌دا و، به‌نووری‌کی کزه‌وه‌ ده‌بریسکایه‌وه و، ئینجا وه‌ک قه‌واره‌یه‌کی ته‌نک هاته‌ به‌ر چاو. وتی: «مه‌هیله‌ سه‌باره‌ت به‌من واته وات بلاوبکه‌نه‌وه.

مه‌هیله‌ من به‌خواوه‌ند بزانت. باشه‌ فلیچ؟ من ته‌نجا نه‌وره‌سی‌کم و چه‌ز به‌فرین ده‌که‌م، ده‌شی...»

«جو‌ناسان.»

«فلیچی نازیم، باوه‌ر به‌و شته‌ مه‌که‌ که‌ چاوه‌کانت پیتی ده‌لین. ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی چاوه‌کانت پیشانته‌ی ده‌ده‌ن به‌ند و داو و سنووردان. به‌ چاوی ئاوه‌ز بروانه. هه‌ول بده‌ په‌ی به‌و شتانه‌ به‌ریت که‌ ده‌یانزانیت، ئه‌و ده‌مه‌ ده‌توانیت پتی چه‌قیقه‌ت ببینیته‌وه.»

چریسکه‌ی نووره‌ کزه‌که‌ نه‌ما. جو‌ناسانی نه‌وره‌س له‌ بۆشایی ئاسماندا ون بوو.

پاش ماوه‌یه‌کی کورت، فلیچه‌ری نه‌وره‌س به‌ره‌و ئاسمان بالی لیک نا

که ئەم قسە یەیی کرد، ناکا و قسە کەیی جۆناسانی بێر کەوتەو و، تیگەیشت کە مامۆستا و هاوڕێکەیی هەر وەکو ئەم خۆبەشی، نە قەدیس بوو و نە خواوەند. لە دڵی خۆیدا قسەیی بۆ جۆناسان کرد.

«سنوورێک لە ئارادا نییە جۆناسان! کەواتە باشە، کاتێک دێ دەڕۆم تا لە ئاوریشمی هەوادا گۆزەر بکەم و لە کەنار تۆدا دەریکە و مەو و یەک دوو هونەری فرینت پێشان بدم، ئەو کاتەش هێند دوور نییە!»

ئیدی بەمجۆرە دەیویست وەک مامۆستایەکی بەزەبر و زەنگ لەبەر چاوی قوتابییەکانی خۆی بنوێت. بەلام ناکا و فلیچەری نەورەس؛ نەورەسە راستەقینە کەیی ناو ناخی قوتابییەکانی بینی. بەم دیمەنە دڵی سەرشاربوو لە عیشق و خۆشەویستی.

بیری کردەو... «سنوورێک لە ئارادا نییە، جۆناسان.»

ئینجا زەردەخە نە یەکی هاتی و نە بەردە کەیی بۆ فێربوون دەستی پێ کرد.

تیبینی: ئەم کورتە پۆمانە لە هەردوو دەقە عەرەبی و فارسییە کەو وەرگێراوە کە ئەمانەن (جوناثان مرغ دریایی) ریچارد باخ. ترجمه: فرشته مولوی، هرمز ریاحی، تهران، ۱۳۶۴

دەقە عەرەبییە کە: (النورس... جوناثان لیفنگستون) ریتشارد باخ، ترجمه: عزة كبة، مراجعة: شفیعة الداغستانی، دار الشؤون الثقافية العامة، ۱۹۸۶، الطبعة الاولى، بغداد.

دواتر دەقە ئینگلیزییە کە شەم دەست کەوت

(Jonathan Livingston Seagull) و سەرلەنوێ بەوردی بەراورد کەردەو و لەبەر پۆشایی دەقە ئینگلیزییە کە (کە دەقە ئەسلییە کەیی و لەم کتێبەدا دەبیین) لە هەندێ شوێندا دەسکاریم کردووە.

دهقه ئینگلیزییه که ی

جۆناسانی نه ورهس

Richard Bach
Jonathan Livingaston Seagull

A bilingual edition

English - Kurdish

Translated By:

Azad Berzinji

Part One

It was morning, and the new sun sparkled gold across the ripples of a gentle sea.

A mile from shore a fishing boat chummed the water, and the word for Breakfast Flock flashed through the air, till a crowd of a thousand seagulls came to dodge and fight for bits of food. It was another busy day beginning.

But way off alone, out by himself beyond boat and shore, Jonathan Livingston Seagull was practicing. A hundred feet in the sky he lowered his webbed feet, lifted his beak, and strained to hold a painful hard twisted curve through his wings. The curve meant that he would fly slowly, and now he slowed until the wind was a whisper in his face, until the ocean stood still beneath him. He narrowed his eyes in fierce concentration, held his breath, forced one ... single ... more ... inch ... of ... curve Then his feathers ruffled, he stalled and fell.

Seagulls, as you know, never falter, never stall. To stall in the air is for them disgraced and it is dishonor.

But Jonathan Livingston Seagull, unashamed, stretching his wings again in that trembling hard curve - slowing, slowing, and stalling once more - was no ordinary bird.

Most gulls didn't bother to learn more than the simplest facts of flight - how to get from shore to food and back again. For most gulls, it is not flying that matters, but eating. For this gull, through, it was not eating that mattered, but flight. More than anything else, Jonathan Livingston Seagull loved to fly.

This kind of thinking, he found, is not the way to make one's self popular with other birds. Even his parents were dismayed as Jonathan spent whole days alone, making hundreds of low-level glides, experimenting.

He didn't know why, for instance, but when he flew at altitudes less than half his wingspan above the water, he could stay in the air longer, with less effort. His glides ended not with the usual feet-down splash into the sea, but with a long flat wake as he touched the surface with his feet tightly streamlined against his body. When he began sliding in to feet-up landings on the beach, then pacing the length of his slide in the sand, his parents were very much dismayed indeed.

"Why, Jon, why?" his mother asked. "Why is it so hard to be like the rest of the flock, Jon? Why can't you leave low flying to the pelicans, the albatross? Why don't you eat? Jon, you're bone and feathers!"

"I don't mind being bone and feathers, Mum. I just want to know what I can do in the air and what I can't, that's all. I just want to know."

"See here, Jonathan," said his father, not unkindly. "Winter isn't far away. Boats will be few, and the surface fish will be swimming deep. If you must study, then study food, and how to get it. This flying business is all very well, but you can't eat a glide, you know. Don't you forget that the reason you fly is to eat."

Jonathan nodded obediently. For the next few days he tried to be behave like the other gulls; he really tried, screeching and fighting with the flock around the piers and fishing boats, diving on scraps of fish and bread. But he couldn't make it work.

It's all so pointless, he thought, deliberately dropping a hard-won anchovy to a hungry old gull chasing him. I could be spending all this time learning to fly. There's so much to learn!

It wasn't long before Jonathan Gull was off by himself again, far out at sea, hungry, happy, learning.

The subject was speed, and in a week's practice he learned more about speed than the fastest gull alive.

From a thousand feet, flapping his wings as hard as he could, he pushed over into a blazing steep dive toward the waves, and learned why seagulls don't make blazing steep power-dives. In just six seconds he was moving seventy miles per hour, the speed at which one's wing goes unstable on the upstroke.

Time after time it happened. Careful as he was, working at the very peak of his ability, he lost control at high speed.

Climb to a thousand feet. Full power straight ahead first, then push over, flapping, to a vertical dive. Then, every time, his left wing stalled on an upstroke, he'd roll violently left, stall his right wing recovering, and flick like fire into a wild tumbling spin to the right.

He couldn't be careful enough on that upstroke. Ten times he tried, but all ten times, as he passed through seventy miles per hour, he burst into a churning mass of feathers, out of control, crashing down into the water.

They key, he thought as last, dripping wet, must be to hold the wings still at high speeds - to flap up to fifty and then hold the wings still.

From two thousand feet he tried again, rolling into his dive, beak straight down, wings full out and stable from the moment he passed fifty miles per hour. It took tremendous strength, but it worked. In ten seconds he has blurred through ninety miles per hour. Jonathan had set a world speed record for seagulls!

But victory was short-lived. The instant he began his pullout, the instant he changed the angle of his wings, he snapped into that same terrible uncontrolled disaster, and at ninety miles per hour it hit him like dynamite. Jonathan Seagull exploded in midair and smashed down into a brick-hard sea.

When he came to, it was well after dark, and he floated in moonlight on the surface of the ocean. His wings were ragged bars of lead, but the weight of failure was even heavier on his back. He wished, feebly, that the weight could be just enough to drag him gently down to the bottom, and end it all.

As he sank low in the water, a strange hollow voice sounded within him. There's no way around it. I am a seagull. I am limited by my nature. If I were meant to learn so much about flying, I'd have a falcon's short wings, and live on mice instead of fish. My father was right. I must forget this foolishness. I must fly home to the Flock and be content as I am, as a poor limited seagull.

The voice faded, and Jonathan agreed. The place for a seagull at night is on shore, and from this moment forth, he vowed, he would be a normal gull. It would make everyone happier.

He pushed wearily away from the dark water and flew toward the land, grateful for what he had learned about work-saving low-altitude flying.

But no, he thought. I am done with the way I was, I am done with everything I learned. I am a seagull like every other seagull, and I will fly like one. So he climbed painfully to a hundred feet and flapped his wings harder, pressing for shore.

He felt better for his decision to be just another one of the flock. there would be no ties now to the force that had driven him to learn, there would be no more challenge and no more failure. And it was

pretty, just to stop thinking, and fly through the dark, toward the lights above the beach.

Dark! The hollow voice cracked in alarm. Seagulls never fly in the dark!

Jonathan was not alert to listen. It's pretty, he thought. The moon and the lights twinkling on the water, throwing out little beacon-trails though the night, and all so peaceful and still...

Get Down! Seagulls never fly in the dark! If you were meant to fly in the dark, you'd have the eyes of an owl! You'd have charts for brains! You'd have a falcon's short wings!

There in the night, a hundred feet in the air, Jonathan Livingston Seagull - blinked. His pain, his resolutions, vanished.

Short Wings. A falcon's short wings!

That's the answer! What a fool I've been! All I need is a tiny little wing, all I need is to fold most of my wings and fly on just the tips alone! Short wings!

He climbed two thousand feet above the black sea, and without a moment for thought of failure and death, he brought his forewings tightly in to his body, left only the narrow swept daggers of his wingtips extended into the wind, and fell into a vertical dive.

The wind was a monster roar at his head. Seventy miles per hour, ninety, a hundred and twenty and faster still. The wing-strain now at a hundred and forty miles per hour wasn't nearly as hard as it had been before at seventy, and with the faintest twist of his wingtips he eased out of the dive and shot above the waves, a grey cannonball under the moon.

He closed his eyes to slits against the wind and rejoiced. A hundred forty miles per hour! and under control! If I dive from five thousand feet instead of two thousand, I wonder how fast...

His vows of a moment before were forgotten, swept away in that great swift wind. Yet he felt guiltless, breaking the promises he had made himself. Such promises are only for the gulls that accept the ordinary. One who has touched excellence in his learning has no need of that kind of promise.

By sunup, Jonathan Gull was practicing again. From five thousand feet the fishing boats were specks in the flat blue water, Breakfast Flock was a faint cloud of dust motes, circling.

He was alive, trembling ever so slightly with delight, proud that his fear was under control. Then without ceremony he hugged in his forewings, extended his short, angled wingtips, and plunged directly toward the sea. By the time he had passed four thousand feet he had reached terminal velocity, the wind was a solid beating wall of sound against which he could move no faster. He was flying now straight down, at two hundred fourteen miles per hour. He swallowed, knowing that if his wings unfolded at that speed he'd be blown into a million tiny shreds of seagull. But the speed was power, and the speed was joy, and the speed was pure beauty.

He began his pullout at a thousand feet, wingtips thudding and blurring in that gigantic wind, the boat and the crowd of gulls tilting and growing meteor-fast, directly in his path.

He couldn't stop; he didn't know yet even how to turn at that speed.

Collision would be instant death.

And so he shut his eyes.

It happened that morning, then, just after sunrise, that Jonathan Livingston Seagull fired directly through the centre of Breakfast Flock, ticking off two hundred twelve miles per hour, eyes closed, in a great roaring shriek of wind and feathers. The Gull of Fortune smiled upon him this once, and no one was killed.

By the time he had pulled his beak straight up into the sky he was still scorching along at a hundred and sixty miles per hour. When he had slowed to twenty and stretched his wings again at last, the boat was a crumb on the sea, four thousand feet below.

His thought was triumph. Terminal velocity! A seagull two hundred fourteen miles per hour! It was a breakthrough, the greatest single moment in the history of the Flock, and in that moment a new age opened for Jonathan Gull. Flying out to his lonely practice area, folding his wings for a dive from eight thousand feet, he set himself at once to discover how to turn.

A single wingtip feather, he found, moved a fraction of an inch, gives a smooth sweeping curve at the tremendous speed. Before he learned this, however, he found that moving more than one feather at that speed will spin you like a rifle ball ... and Jonathan had flown the first aerobatics of any seagull on earth.

He spared no time that day for talk with other gulls, but flew on past

sunset. He discovered the loop, the slow roll, the point roll, the inverted spin, the gull bunt, the pinwheel.

When Jonathan Seagull joined the Flock on the beach, it was full night. He was dizzy and terribly tired. Yet in delight he flew a loop to landing, with a snap roll just before touchdown. When they hear of it, he thought, of the Breakthrough, they'll be wild with joy. How much more there is now to living! Instead of our drab slogging forth and back to the fishing boats, there's a reason to life! We can list ourselves out of ignorance, we can find ourselves as creatures of excellence and intelligence and skill. We can be free! We can learn to fly!

The years head hummed and glowed with promise.

The gulls were flocked into the Council Gathering when he landed, and apparently had been so flocked for sometime. They were, in fact, waiting.

"Jonathan Livingston Seagull! Stand to Centre!" The Elder's words sounded in a voice of highest ceremony. Stand to Centre meant only great shame or great honor. Stand to Centre for honor was the way the gulls' foremost leaders were marked. Of course, he thought, the Breakfast Flock this morning; they saw the Breakthrough! But I want no honors. I have no wish to be leader. I want only to share what I've found, to show those horizons out ahead for us all. He stepped forward.

"Jonathan Livingston Seagull," said the Elder, "Stand to Centre for shame in the sight of your fellow gulls!"

It felt like being hit with a board. His knees went weak, his feathers sagged, there was a roaring in his ears. Centred for shame? Impossible! The Breakthrough! They can't understand! They're wrong, they're wrong!

"...for his reckless irresponsibly," the solemn voice intoned, "violating the dignity and tradition of the Gull Family..."

To be centred for shame meant that he would be cast out of gull society, banished to the solitary life on the Far Cliffs.

"...one day, Jonathan Livingston Seagull, you shall learn that irresponsibly? My brothers!" he cried. "Who is more responsible than a gull who finds and follows a meaning, a higher purpose for life? For a thousand years we have scabbled after fish heads, but now we have a chance, let me show you what I've found..."

The Flock might as well have been stone.

"The Brotherhood is broken," the gulls intoned together, and with one accord they solemnly closed their ears and turned their backs upon him.

Jonathan Seagull spent the rest of his days alone, but he flew way out beyond the Far Cliffs. His one sorrow was not solitude, it was that other gulls refused to believe the glory of flight that awaited them; they refused to open their eyes and see.

He learned more each day. He learned that a streamlined high-speed dive could bring him to find the rare and tasty fish that schooled ten feet below the surface of the ocean: he no longer needed fishing boats and stale bread for survival. He learned to sleep in the air, setting a course at night across the offshore wind, covering a hundred miles from sunset to sunrise. With the same inner control, he flew through heavy sea-fogs and climbed above them into dazzling clear skies... in the very times when every other gull stood on the ground, knowing nothing but mist and rain. He learned to ride the high winds far inland, to dine there on delicate insects.

What he had once hoped for the Flock, he now gained for himself alone; he learned to fly, and was not sorry for the price that he had paid. Jonathan Seagull discovered that boredom and fear and anger are the reasons that a gull's life is so short, and with these gone from his thought, he lived a long and fine life indeed.

They came in the evening, then, and found Jonathan gliding peaceful and alone through his beloved sky. The two gulls that appeared at his wings were pure as starlight, and the glow from them was gentle and friendly in the high night air. But most lovely of all was the skill with which they flew, their wingtips moving a precise and constant inch from his own.

Without a word, Jonathan put them to his test, a test that no gull had ever passed. He twisted his wings, slowed to a single mile per hour above stall. The two radiant birds slowed with him, smoothly, locked in position. They knew about slow flying.

He folded his wings, rolled, and dropped in a dive to a hundred and ninety miles per hour. They dropped with him, streaking down in flawless formation.

At last he turned that speed straight up into a long vertical slow-roll.

The rolled with him, smiling.

He recovered to level flight and was quiet for a time before he spoke. "Very well," he said, "who are you?"

"We're from your Flock, Jonathan. We are your brothers." The words were strong and calm. "We've come to take you higher, to take you home."

"Home I have none. Flock I have none. I am Outcast And we fly now at the peak of the Great Mountain Wind Beyond a few hundred feet, I can lift this old body no higher."

"But you can, Jonathan. For you have learned. One school is finished, and the time has come to another to begin."

As it had shined across him all his life, so understanding lighted that moment for Jonathan Seagull. they were right. He could fly higher, and it was time to go home.

He gave one last long look across the sky, across that magnificent silver land where he had learned so much.

"I'm ready," he said at last.

And Jonathan Livingston Seagull rose with the two starbright gulls to disappear into a perfect dark sky.

Part Two

So this is heaven, he thought, and he had to smile at himself. It was hardly respectful to analyse heaven in the very moment that one flies up to enter it.

As he came from Earth now, above the clouds and in close formation with the two brilliant gulls, he saw that his own body was growing as bright as theirs. True, the same young Jonathan Seagull was there that has always lived behind his golden eyes, but the outer form had changed.

It felt like a seagull body, but already it flew far better than his old one had ever flown. Why, with half the effort, he thought, I'll get twice the speed, twice the performance of my best days on earth!

His feathers glowed brilliant white now, and his wings were smooth and perfect as sheets of polished silver. He began, delightedly, to learn about them, to press power into these new wings.

At two hundred fifty miles per hour he felt that he was nearing his level-flight maximum speed. At two hundred seventy-three he thought that he was flying as fast as he could fly, and he was ever so faintly disappointed. There was a limit to how much the new body could do, and though it was much faster than his old level-flight record, it was still a limit that would take great effort to crack. In heaven, he thought, there should be no limits.

The clouds broke apart, his escorts called, "Happy landings, Jonathan," and vanished into thin air.

He was flying over a sea, toward a jagged shoreline. A very few seagulls were working the updraughts on the cliffs. Away off to the north, at the horizon itself, flew a few others. New sights, new thoughts, new questions. Why so few gulls? Heaven should be flocked with gulls! And why am I so tired, all at once? Gulls in heaven are never supposed to be tired, or to sleep.

Where had he heard that? The memory of his life on Earth was falling away. Earth had been a place where he had learned much, of course, but the details were blurred - something about fighting for food, and being Outcast.

The dozen gulls by the shoreline came to meet him, none saying a word. He felt only that he was welcome and that this was home. It had

been a big day for him, a day whose sunrise he no longer remembered.

He turned to land on the beach, beating his wings to stop an inch in the air, then dropping lightly to the sand. The other gulls landed too, but not one of them so much as flapped a feather. They swung into the wind, bright wings outstretched, then somehow they changed the curve of their feathers until they had stopped in the same instant their feet touched the ground. It was beautiful control, but now Jonathan was just too tired to try it. Standing there on the beach still without a word spoken, he was asleep.

In the days that followed, Jonathan saw that there was as much to learn about flight in this place as there had been in the life behind him. But with a difference. Here were gulls who thought as he thought. For each of them, the most important thing in living was to reach out and touch perfection in that which they most loved to do, and that was to fly. They were magnificent birds, all of them, and they spent hour after hour every day practicing flight, testing advanced aeronautics.

For a long time Jonathan forgot about the world that he had come from, that place where the Flock lived with its eyes tightly shut to the joy of flight, using its wings as means to the end of finding and fighting for food. But now and then, just for a moment, he remembered.

He remembered it one morning when he was out with his instructor, while they rested on the beach after a session of folded-wing snap rolls.

"Where is everybody, Sullivan?" He asked silently, quite at home now with the easy telepathy that these gulls used instead of screeches and gracks. "Why aren't there more of us here? Why, where I came from there were..."

"... thousands and thousands of gulls. I know." Sullivan shook his head. "The only answer I can see, Jonathan, is that you are pretty well a one-in-a-million bird. Most of us came along ever so slowly. We went from one world into another that was almost exactly like it, forgetting right away where we had come from, not caring where we were headed, living for the moment. Do you have any idea how many lives we must have gone through before we even got the first idea that there is more to life than eating, or fighting, or power in the Flock? A thousand lives, Jon, ten thousand! And then another hundred lives until we began to learn that there is such a thing as perfection, and another hundred again to get the idea that our purpose for living is to

find that perfection and show it forth. The same rule holds for us now, of course; we choose our next world through what we learn in this one. Learn nothing, and the next world is the same as this one, all the same limitations and lead weights to overcome."

he stretched his wings and turned to face the wind. "But you, Jon." he said, "learned so much at one time that you don't have to go through a thousand lives to reach this one."

In moment they were airborne again, practicing. The formation point-rolls were difficult, for through the inverted half Jonathan had to think upside down, reversing the curve of his wing and reversing it exactly in harmony with his instructor's.

"Let's try it again," Sullivan said, over and over: "Let's try it again." Then, finally, "Good." And they began practicing outside loops.

One evening the gulls that were not nightly-flying stood together on the sand, thinking. Jonathon took all his courage in his head and walked to the Elder Gull, who, it was said, was soon to be moving beyond this world.

"Chiang..." he said, a little nervously.

The old seagull looked at him kindly. "Yes,. my son?" Instead of being enfeebled by age, the Elder had been empowered by it; he could outfly any gull in the Flock, and he had learned skills that the others were only gradually coming to know.

"Chiang, this world isn't heaven at all, is it?"

The Elder smiled in the moonlight. "You are learning again, Jonathan Seagull," he said.

Well, what happens from here? Where are we going? Is there no such place as heaven?"

"No, Jonathan, there is no such place. Heaven is not a place, and it is not a time. Heaven is being perfect." He was silent for a moment. "You are a very fast flier, aren't you?"

"I... I enjoy speed," Jonathan said, taken aback but proud that the elder had noticed.

"You will begin to touch heaven, Jonathan, in the moment that you touch perfect speed. And that isn't flying a thousand miles an hour, or a million, or flying at the speed of light. Because any number is a limit, and perfection doesn't have limits. Perfect speed, my son, is being

there."

Without warning, Chiang vanished and appeared at the waters edge fifty feet away, all in the flicker of an instant. Then he vanished again and stood, in the same millisecond, at Jonathan's shoulder. "It's kind of fun," he said.

Jonathan was dazzled. He forgot to ask about heaven. "How do you do that? What does it feel like? How far can you go?"

"You can go to any place and to any time that you wish to go," the Elder said. "I've gone everywhere and everywhen I can think of." He looked across the sea. "It's strange. The gulls who scorn perfection for the sake of travel go nowhere, slowly. Those who put aside travel for the sake of perfection go anywhere, instantly. Remember, Jonathan, heaven isn't a place or a time because place and time are so very meaningless. Heaven is..."

"Can you teach me to fly like that?" Jonathan Seagull trembled to conquer another unknown.

"Of course, if you wish to learn."

"I wish. When can we start?"

"We could start now, if you'd like."

"I want to learn to fly like that," Jonathan said, and a strange light glowed in his eyes. "Tell me what to do."

Chiang spoke slowly and watched the younger gull ever so carefully. "To fly as fast as thought, to anywhere that is," he said, "you must begin by knowing that you have already arrived..."

The trick, according to Chiang, was for Jonathan to stop seeing himself as trapped inside a limited body that had a forty-two-inch wingspan and performance that could be plotted on a chart. The trick was to know that his true nature lived, as perfect as an unwritten number, everywhere at once across space and time.

Jonathan kept at it, fiercely, day after day, from before sunrise till past midnight. And for all his effort he moved not a feather-width from his spot.

"Forget about faith!" Chiang said it time and again. "You didn't need faith to fly, you needed to understand flying. This is just the same. Now try again..."

Then one day Jonathan, standing on the shore, closing his eyes, concentrating, all in a flash knew what Chiang had been telling him. "Why, that's true! I am a perfect, unlimited gull!" He felt a great shock of joy.

"Good!" said Chiang, and there was victory in his voice.

Jonathan opened his eyes. He stood alone with the Elder on a totally different seashore - trees down to the water's edge, twin yellow suns turning overhead.

"At last you've got the idea," Chiang said, "but your control needs a little work..."

Jonathan was stunned. "Where are we?"

Utterly unimpressed with the strange surroundings, the Elder brushed the question aside. "We're on some planet, obviously, with a green sky and a double star for a sun."

Jonathan made a scree of delight, the first sound he had made since he had left Earth. "IT WORKS!"

"Well, of course it works, Jon," said Chiang. "It always works, when you know what you're doing. Now about your control..."

By the time they returned, it was dark. The other gulls looked at Jonathan with awe in their golden eyes, for they have seen him disappear from where he had been rooted for so long.

He stood their congratulations for less than a minute, "I'm the new-comer here! I'm just beginning! It is I who must learn from you!"

"I wonder about that, Jon," said Sullivan, standing near. "You have less fear of learning than any gull I've seen in the thousand years." The Flock fell silent, and Jonathan fidgeted in embarrassment.

"We can start working with time if you wish," Chiang said, "till you can fly the past and the future. And then you will be ready to begin the most difficult, the most powerful, the most fun of all. You will be ready to begin to fly up and know the meaning of kindness and of love."

A month went by, or something that felt about like a month, and Jonathan learned at the tremendous rate. He always had learned quickly from ordinary experience, and now, the special student of the Elder Himself, he took in new ideas like a streamlined feathered computer.

But then the day came that Chiang vanished. He had been talking

quietly with them all, exhorting them never to stop their learning and their practising and their striving to understand more of the perfect invisible principle of all life. Then, as he spoke, his feathers went brighter and brighter and at last turned so brilliant that no gull could look upon him.

"Jonathan," he said, and these were the last words that he spoke, "keep working on love."

When they could see again, Chiang was gone.

As the days went past, Jonathan found himself thinking time and time again of the Earth from which he had come. If he had known there just a tenth, just a hundredth, of what he knew here, how much more life would have meant! He stood on the sand and fell to wondering if there was a gull back there who might be struggling to break out of his limits, to see the meaning of flight beyond a way of travel to get a breadcrumb from a rowboat. Perhaps there might even have been one made Outcast for speaking his truth in the face of the Flock. And the more Jonathan practised his kindness lessons, and the more he worked to know the nature of love, the more he wanted to go back to Earth. For in spite of his lonely past, Jonathan Seagull was born to be an instructor, and his own way of demonstrating love was to give something of the truth that he had seen to a gull who asked only a chance to see truth for himself.

Sullivan, adept now at thought-speed flight and helping the others to learn, was doubtful.

"Jon, you were Outcast once. Why do you think that any of the gulls in your old time would listen to you now? You know the proverb, and it's true: The gull sees farthest who flies highest. Those gulls where you came from are standing on the ground, squaking and fighting among themselves. They're a thousand miles from heaven - and you say you want to show them heaven from where they stand! Jon, they can't see their own wingtips! Stay here. Help the new gulls here, the ones who are high enough to see what you have to tell them." He was quiet for a moment, and then he said, "What if Chiang had gone back to his old worlds? Where would you have been today?"

The last point was the telling one, and Sullivan was right. The gull sees farthest who flies highest.

Jonathan stayed and worked with the new birds coming in, who were all very bright and quick with their lessons. but the old eeling

cam back, and he couldn't help but think that there might be one or two gulls back on Earth who would be able to learn, too. How much more would he have known by now if Chaing had come to him on the day that he was Outcast!

"Sully, I must go back," he said at last. "Your students are doing well. They can help you bring the newcomers along."

Sullivan sighed, but he did not argue. "I think I'll miss you, Jonathan," was all that he said.

"Sully, for shame!" Jonathan said in reproach, "and don't be foolish! What are we trying to practise every day? If our friendship depends on things like space and time, then when we finally overcome space and time, we've destroyed our own brotherhood! But overcome space, and all we have left is Here. Overcome time, and all we have left is Now. And in the middle of Here and Now, don't you think that we might see each other once or twice?"

Sullivan Seagull laughed in spite of himself. "You crazy bird," he said kindly. "If anybody can show someone on the ground how to see a thousand miles, it will be Jonathan Livingston Seagull.: He looked at the sand. "Good-bye, Jon, my friend."

"Good-bye, Sully. We'll meet again." And with that, Jonathan held in thought an image of the great gull-flocks on the shore of another time, and he knew with practiced ease that he was not bone and feather but a perfect idea of freedom and flight, limited by nothing at all.

Fletcher Lynd Seagull was still quite young, but already he knew that no bird had ever been so harshly treated by any Flock, or with so much injustice.

"I don't care what they say," he thought fiercely, and his vision blurred as he flew out toward the Far Cliffs. "There's so much more to flying than just flapping around from place to place! A....a....mnosquito does that! One little barrel-roll around the Elder Gull, just for fun, and I'm Outcast! Are they blind? Can't they see? Can't they think of the glory that it'll be when we really learn to fly?"

"I don't care what they think. I'll show them what flying is! I'll be pure Outlaw, if that's the way they want it. And I'll make them so sorry..."

The voice came inside his own head, and though it was very gentle, it startled him so much that he faltered and stumbled in the air.

"Don't be harsh on them, Fletcher Seagull. In casting you out, the other gulls have only hurt themselves, and one day they will know this, and one day they will see what you see. Forgive them, and help them to understand."

An inch from his right wingtip flew the most brilliant white gull in all the world, gliding effortlessly along, not moving a feather, at what was very nearly Fletcher's top speed.

There was a moment of chaos in the young bird.

"What's going on? Am I mad? Am I dead? What is this?"

Low and calm, the voice went on within his thought, demanding an answer. "Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly?"

"YES, I WANT TO FLY!" "Fletcher Lynd Seagull, do you want to fly so much that you will forgive the Flock, and learn, and go back to them one day and work to help them know?" There was no lying to this magnificent skilful being, no matter how proud or how hurt a bird was Fletcher Seagull. "I do," he said softly. "Then, Fletch," that bright creature said to him, and the voice was very kind, "Let's begin with Level Flight..."

Part Three

Jonathan circled slowly over the Far Cliffs, watching. This rough young Fletcher Gull was very nearly a perfect flight-student. He was strong and light and quick in the air, but far and away more important, he had a blazing drive to learn to fly.

Here he came this minute, a blurred grey shape roaring out of a dive, flashing one hundred fifty miles per hour past his instructor. He pulled abruptly into another try at a sixteen-pint vertical slow roll, calling the points out loud.

"...eight ...nine ...ten ...see-Jonathan-I'm-running-out-of-air-speed ...eleven ...I-want-good-sharp-stops-like-yours ...twelve ...but-blast-it-I-just-can't-make ...thirteen ...these-last-three-points ...without ...fourteen ...aaakkk!"

Fletcher's whipstall at the top was all the worse for his rage and fury at failing. He fell backward, tumbled, slammed savagely into and inverted spin, and recovered at last, panting, a hundred feet below his instructor's level.

"You're wasting your time with me, Jonathan! I'm too dumb! I'm too stupid! I try and try, but I'll never get it!"

Jonathan Seagull looked down at him and nodded. "You'll certainly never get it as long as you make that pullup so hard. Fletcher, you lost forty miles an hour in the entry! You have to be smooth! Firm but smooth, remember?"

He dropped down to the level of the younger gull. "Let's try it together now, in formation. And pay attention to that pullup. It's a smooth, easy entry"

By the end of three months Jonathan had six other students, Outcasts all, yet curious about this strange new idea of flight for the joy of flying.

Still, it was easier for them to practice high performance than it was to understand the reason behind it.

"Each of us is in truth an idea of the Great Gull, and unlimited idea of freedom," Jonathan would stay in the evenings on the beach, "and precision flying is a step toward expressing our real nature. Everything that limits us where we have to put aside. That's why all this high-speed practice, and low-speed and aerobatics..."

...and his students would be asleep, exhausted from the day's flying. They liked the practice, because it was fast and exciting and it fed a hunger for learning that grew with every lesson. But not one of them, not even Fletcher Lynd Gull, had come to believe that the flight of ideas could possibly be as real as this flight of wind and feather.

"Your whole body, from wingtip to wingtip," Jonathan would say, other times, "is nothing more than your thought itself, in a form you can see. Break the chains of your thought, and you break the chains of your body, too . . ." But no matter how he said it, it sounded like pleasant fiction, and they needed more to sleep.

It was only a month later that Jonathan said the time had come to return to the Flock.

"We're not ready!" said Henry Calvin Gull. "We're not welcome! We're Outcast! We can't force ourselves to go where we're not welcome, can we?"

"We're free to go where we wish and to be what we are," Jonathan answered, and he lifted from the sand and turned east, toward the home grounds of the Flock.

There was a brief anguish among his students, for it is the Law of the Flock that an Outcast never returns, and the Law had not been broken once in ten thousand years. The Law said stay; Jonathan said go; and by now he was a mile across the water. If they waited much longer, he would reach a hostile Flock alone.

"Well, we don't have to obey the law if we're not a part of the Flock, do we?" Fletcher said, rather self-consciously. "Besides, if there's a fight, we'll be a lot more help there than here."

And so they flew in from the west that morning, eight of them in a double-diamond formation, wingtips almost overlapping. They came across the Flock's Council Beach at a hundred thirty-five miles per hour, Jonathan in the lead, Fletcher smoothly at his right wing, Henry Calvin struggling gamely at his left. Then the whole formation rolled slowly to the right, as one bird ... level ... to ... inverted ... to ... level, the wind whipping over them all.

The squawks and grockles of everyday life in the Flock were cut off as though the formation were a giant knife, and eight thousand gull-eyes watched, without a single blink. One by one, each of the eight birds pulled sharply upward into a landing on the sand. Then as

though this sort of thing happened every day, Jonathan Seagull began his critique of the flight.

"To begin with," he said with a wry smile, "you were all a bit late on the join-up . . ."

It went like lightning through the Flock. Those birds are Outcast! And they have returned! And that . . . that can't happen! Fletcher's predictions of battle melted in the Flock's confusion.

"Well, O.K., they may be Outcast," said some of the younger gulls, "but where on earth did they learn to fly like that?"

It took almost an hour for the Word of the Elder to pass through the Flock: Ignore them. The gull who speaks to an Outcast is himself Outcast. The gull who looks upon an Outcast breaks the Law of the Flock.

Grey-feathered backs were turned upon Jonathan from that moment onward, but he didn't appear to notice. He held his practice sessions directly over the Council Beach and for the first time began pressing his students to the limit of their ability.

"Martin Gull!" he shouted across the sky. "You say you know low-speed flying. You know nothing till you prove it! FLY!"

So quiet little Martin William Seagull, startled to be caught under his instructor's fire, surprised himself and became a wizard of low speeds. In the lightest breeze he could curve his feathers to lift himself without a single flap of wing from sand to cloud and down again.

Likewise Charles-Roland Gull flew the Great Mountain Wind to twenty-four thousand feet, came down blue from the cold thin air, amazed and happy, determined to go still higher tomorrow.

Fletcher Seagull, who loved aerobatics like no one else, conquered his sixteen-point vertical slow roll and the next day topped it off with a triple cartwheel, his feathers flashing white sunlight to a beach from which more than one furtive eye watched.

Every hour Jonathan was there at the side of each of his students, demonstrating, suggesting, pressuring, guiding. He flew with them through night and cloud and storm, for the sport of it, while the Flock huddled miserably on the ground.

When the flying was done, the students relaxed on the sand, and in time they listened more closely to Jonathan. He had some crazy ideas that they couldn't understand, but then he had some good ones that they could.

Gradually, in the night, another circle formed around the circle of students - a circle of curious gulls listening in the darkness for hours on end, not wishing to see or be seen of one another, fading away before daybreak.

It was a month after the Return that the first gull of the Flock crossed the line and asked to learn how to fly. In his asking, Terrence Lowell Gull became a condemned bird, labelled Outcast; and the eighth of Jonathan's students.

The next night from the Flock came Kirk Maynard Gull, wobbling across the sand, dragging his left wing, to collapse at Jonathan's feet. "Help me," he said very quietly, speaking in the way that the dying speak. "I want to fly more than anything else in the world . . ."

"Come along then," said Jonathan. "Climb with me away from the ground, and we'll begin"

"You don't understand. My wing. I can't move my wing."

"Maynard Gull, you have the freedom to be yourself, your true self, here and now, and nothing can stand in your way. It is the Law of the Great Gull, the Law that Is."

"Are you saying I can fly?"

"I say you are free."

As simply and as quickly as that, Kirk Maynard Gull spread his wings, effortlessly, and lifted into the dark night air. The Flock was roused from sleep by his cry, as loud as he could scream it, from five hundred feet up; "I can fly! Listen! I CAN FLY!"

By sunrise there were nearly a thousand birds standing outside the circle of students, looking curiously at Maynard. They don't care whether they were seen or not, and they listened, trying to understand Jonathan Seagull.

He spoke of very simple things - that it is right for a gull to fly, that freedom is the very nature of his being, that whatever stands against that freedom must be set aside, be it ritual or superstition or limitation in any form.

"Set aside," came a voice from the multitude, "even if it be the Law of the Flock?"

"The only true law is that which leads to freedom," Jonathan said. "There is no other."

"How do you expect us to fly as you fly?" came another voice. "You are special and gifted and divine, above other birds."

"Look at Fletcher! Lowell! Charles-Roland! Are they also special and gifted and divine? No more than you are, no more than I am. The only difference, the very only one, is that they have begun to understand what they really are and have begun to practise it."

His students, save Fletcher, shifted uneasily. They hadn't realised that this was what they were doing.

The crowd grew larger every day, coming to question, to idolize, to scorn.

"They are saying in the Flock that if you are not the Son of the Great Gull Himself," Fletcher told Jonathan one morning after the Advanced Speed Practice, "then you are a thousand years ahead of your time."

Jonathan sighed. The price of being misunderstood, he thought. They call you devil or they call you god. "What do you think, Fletch? Are we ahead of our time?"

A long silence. "Well, this kind of flying has always been here to be learned by anybody who wanted to discover it; that's got nothing to do with time. We're ahead of the fashion, maybe. Ahead of the way that most gulls fly."

"That's something," Jonathan said, rolling to glide inverted for a while. "That's not half as bad as being ahead of our time."

It happened just a week later. Fletcher was demonstrating the elements of high-speed flying to a class of new students. He had just pulled out of his dive from seven thousand feet, a long grey streak firing a few inches above the beach, when a young bird on its first flight glided directly into his path, calling for its mother. With a tenth of a second to avoid the youngster, Fletcher Lynd Seagull snapped hard to the left, at something over two hundred miles per hour, into a cliff of solid granite.

It was, for him, as though the rock were a giant hard door into another world. A burst of fear and shock and black as he hit, and then he was adrift in a strange strange sky, forgetting, remembering, forgetting; afraid and sad and sorry, terribly sorry.

The voice came to him as it had in the first day that he had met Jonathan Livingston Seagull.

"The trick, Fletcher, is that we are trying to overcome our limitations in order, patiently. We don't tackle flying through rock until a little later in the programme."

"Jonathan!"

"Also known as the Son of the Great Gull," his instructor said dryly.

"What are you doing here? The cliff! Haven't . . . didn't I . . . die?"

"Oh, Fletch, come on. Think. If you are talking to me now, then obviously you didn't die, did you? What you did manage to do was to change your level of consciousness rather abruptly. It's your choice now. You can stay here and learn on this level - which is quite a bit higher than the one you left, by the way - or you can go back and keep working with the Flock. The Elders were hoping for some kind of disaster, but they're startled that you obliged them so well."

"I want to go back to the Flock, of course. I've barely begun with the new group!"

"Very well, Fletcher. Remember what we were saying about one's body being nothing more than thought itself . . . ?"

Fletcher shook his head and stretched his wings and opened his eyes at the base of the cliff, in the centre of the whole Flock assembled. There was a great clamour of squawks and screeches from the crowd when first he moved.

"He lives! He that was dead lives!"

"Touched him with a wingtip! Brought him to life! The Son of the Great Gull!"

"NO! He denies it! He's a devil! DEVIL! Come to break the Flock!"

There were four thousand gulls in the crowd, frightened at what had happened, and the cry DEVIL! went through them like the wind of an ocean storm. Eyes glazed, beaks sharp, they closed in to destroy.

"Would you feel better if we left, Fletcher?" asked Jonathan.

"I certainly wouldn't object too much if we did . . ."

Instantly they stood together a half-mile away, and the flashing breaks of the mob closed on empty air.

"Why is it," Jonathan puzzled, "that the hardest thing in the world is to convince a bird that he is free, and that he can prove it for himself if he'd just spend a little time practising? Why should that be so hard?"

Fletcher still blinked from the change of scene. "What did you just do? How did we get here?"

"You did say you wanted to be out of the mob, didn't you?"

Yes! But how did you . . ."

"Like everything else, Fletcher. Practice"

By morning the Flock had forgotten its insanity, but Fletcher had not. "Jonathan, remember what you said a long time ago, about loving the Flock enough to return to it and help it learn?"

"Yes!"

"I don't understand how you manage to love a mob of birds that has just tried to kill you."

"Oh, Fletch, you don't love that! You don't love hatred and evil, of course. You have to practise and see the real gull, the good in every-one of them, and to help them see it in themselves. That's what I mean by love. It's fun, when you get the knack of it."

"I remember a fierce young bird, for instance, Fletcher Lynd Seagull, his name. Just been made Outcast, ready to fight the Flock to the death, getting a start on building his own bitter hell out on the Far Cliffs. And here he is today building his own heaven instead, and leading the whole Flock in that direction."

Fletcher turned to his instructor, and there was a moment of fright in his eye. "Me leading? What do you mean, me leading? You're the instructor here. You couldn't leave!"

"Couldn't I? Don't you think that there might be other flocks, other Fletchers, that need an instructor more than this one, that's on its way toward the light?"

"Me? Jon, I'm just a plain seagull, and you're . . ."

". . . the only Son of the Great Gull, I suppose?" Johnathan sighed and looked out to sea. "You don't need me any longer.. You need to keep finding yourself, a little more each day, that real, unlimited Fletcher Seagull. he's your instructor. You need to understand him and to practice him."

A moment later Jonathan's body wavered in the air, shimmering, and began to go transparent. "Don't let them spread silly rumours about me, or make me a god. O.K., Fletch? I'm a seagull, I like to fly, maybe . . ."

"JONATHAN!"

"Poor Fletch. Don't believe what your eyes are telling you. All they show is limitation. Look with your understanding, find out what you already know, and you'll see the way to fly."

The shimmering stopped. Jonathan Seagull had vanished into empty air.

After a time, Fletcher Gull dragged himself into the sky and faced a brand-new group of students, eager for their first lesson.

"To begin with," he said heavily, "you've got to understand that a seagull is an unlimited idea of freedom, an image of the Great Gull, and your whole body, from wingtip to wingtip, is nothing more than your thought itself."

The young gulls looked at him quizzically. Come on, they thought, this doesn't sound like a rule for a loop.

Fletcher sighed and started over. "Hm. Ah . . . very well," he said, and eyed them critically. "Let's begin with Level Flight." And saying that, he understood all at once that his friend had quite honestly been no more divine than Fletcher himself.

No limits, Jonathan? he thought. Well, then, the time's not distant when I'm going to appear out of thin air on your beach, and show you a thing or two about flying!

And though he tried to look properly severe for his students, Fletcher Seagull suddenly saw them all as they really were, just for a moment, and he more than liked, he loved what it was he saw. No limits, Jonathan? he thought, and he smiled. His race to learn had begun.

[Close]